

1914-2014

STOLETÉ VÝROČÍ BEZ OSLAV?

Petr Dohnal
Meziměstí
2014

Pokud není uvedeno jinak, jsou biblické verše (psány tučně kurzívou) převzaty z “Překladu nového světa”, české verze 1991, revidovaného anglického vydání z roku 1984.

OBSAH:

Úvod: Výročí bez oslav?	2
„Jeden člověk urozeného původu“	3
„Podobný synu člověka“	4
Znamení Kristovy (neviditelné) přítomnosti, nebo příchodu?	8
„... jsem s vámi po všechny dny...“	11
Zapomenuté znamení Kristova příchodu	12
„Tato generace“	13
„Nepatří vám ... poznání o časech...“ aneb: Russellem kopírovaný Miller	19
William Miller	20
Charles Taze Russell	21
Strom nebo nejvyšší hora?	22
Svědectví Raymonda Franze	23
„Jedovatý kořen“	24
Odkazy	26

Když jsem v únoru 2014 začal psát tuto studii, nadepsal jsem ji otázkou: Stoleté výročí bez oslav? Tušil jsem totiž, že k žádným oslavám nedojde, ač – kdyby Kristus skutečně sto let panoval – bylo by co slavit.

Takových sto let Kristovy vlády je celá jedna desetina z tisíce let, během kterých má být náš Pán králem. Protože Bible mluví o jeho tisíciletém kralování, dalo by se říci, že má již jedno století vládnutí za sebou, a dnes se tak vlastně jedná již jen o království devět set leté, kdyby ovšem bylo učení Společnosti Strážná věž pravdivé. Pravdivé však být nemůže.

Bratře, sestro; na sjezdu jste dostali knihu Boží království panuje! Tato kniha není ničím jiným, než informační dekou. Její účel je zřejmý – přemírou dávno známých informací – zakrýt otázku, kterou si musel položit už každý z vás: Jestliže Kristus vládne dokonce již celé století, proč už dávno nezasáhl? Namísto uspokojivé odpovědi nepřináší kniha nic nového, a svým obsahem – zdůrazňujícím úspěchy organizace – se vás snaží ukolébat: Všechno je v pořádku, Boží království panuje! Ač bych si nepřál nic jiného, musím konstatovat: Nepanuje; a ani panovat nemůže. Samo Boží slovo o tom vydává své svědectví. Posud' sám ...

1914-2014

STOLETÉ VÝROČÍ BEZ OSLAV?

„Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeneána.“ (Matouš 15:13)

Další rána pro Společnost Strážná věž! Je to sám čas, který nauce o roku 1914 ušetřuje další – v pořadí již třetí – nemilosrdnou ránu. V očích svědků, kteří nejsou úplně slepí, tak Společnost ztrácí na vážnosti. Říká se: „Do třetice všeho dobrého a zlého“. Do třetice se však znovu prokazuje nelegitimita Společnosti Strážná věž. Je to „rostlina“, kterou nezasadil nebeský Otec. (Matouš 15:13) Společnost se ocitá ve vážné situaci, a následky – jak ukáže budoucnost – budou fatální. Jestliže se nauka o roku 1914 prokazuje jako vykonstruovaná, potom ani nauka o roku 1919 – kdy si údajně Kristus vybral muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce – nemůže být jiná.

Brzy od svého zrodu roku 1879 obracel časopis Strážná věž pozornost na tzv. konec časů pohanů, ke kterému mělo dojít roku 1914. Tak Strážná věž z 15.října 1913 (angl.) hlásala:

„Podle nejlepšího chronologického výpočtu, jehož jsme schopni, je to přibližně ta doba – buď říjen 1914, nebo později. Nechceme být dogmatičtí, ale očekáváme jisté události: 1. Ukončení časů pohanů – pohanské nadvlády ve světě – a 2. nastolení Mesiášova Království ve světě.“ (Hlasatelé; kap. 28, str. 635 1914 – očekávání a skutečnost)

Rok 1914 se měl stát rokem Kristova druhého příchodu, a nejen to. V říjnu 1914 měli být badatelé Bible (pravověrní čtenáři časopisu Strážná věž) „přijati domů“, do nebe. Nic z toho se nestalo. Strážná věž tak s rokem 1914 zažila svůj první velký debakl.

Namísto toho, aby se již tehdy zřekla všech spekulací, a rok 1914 ze svého učení nadobro vypustila, aby si před svými čtenáři zachovala tvář, dala Strážná věž tomuto roku nový význam: Když nebylo nastoleno Mesiášovo Království ve světě, tak bylo nastoleno v nebi!:

Strážná věž z 15. února 1915 (angl.) s důvěrou prohlásila, že rok 1914 byl patřičným časem, „aby se náš Pán chopil své velké moci a panoval“, a tak ukončil milénia nepřerušného panství pohanů. (Hlasatelé; kap. 10, str. 138 Růst v přesném poznání pravdy)

Autorem tohoto prohlášení, jako i výše uvedených falešných předpovědí nebyl nikdo jiný, než sám vydavatel časopisu Strážná věž, C. T. Russell. Rok 1914 se tak stal údajně rokem, kdy skončily časy pohanů, v nebi bylo zřízeno Boží mesiášské Království, a Ježíš Kristus dosazen na královský trůn. Tak pomalu vznikalo dogma, povinné pro všechny svědky Jehovovi až do dnešního dne:

...skutečným milníkem (byl) rok 1925, kdy Strážná věž č. 6 (z 1. března, angl.) uvedla hlavní článek „Narození národa“. Předkládal rozbor 12. kapitoly Zjevení, který všem otevřel oči. Článek uváděl doklady o tom, že mesiášské Království bylo zrozeno – zřízeno – v roce 1914, že Kristus začal tehdy panovat na svém nebeském trůnu a Satan byl poté svržen z nebe do blízkosti země. To byla ta dobrá zpráva, která se měla ohlašovat, zpráva, že Boží Království je již v činnosti. (Hlasatelé; kap. 10, str. 138-139 Růst v přesném poznání pravdy) Nic z toho však nemohla být pravda, a není ani dnes (2014). Uvidíš sám.

Roky plynuly, aby neúprosný čas Strážné věži ušetřil další nemilosrdnou ránu. Svědky jejího druhého debaklu se stali i někteří z nás. Po nesplněných předpovědích, týkajících se nejprve roku 1914, 1925, závěru 2.světové války a roku 1975, přišla Strážná věž s učením o generaci roku 1914, která se dožije „konce tohoto ničemného systému“:

Je vzrušující vidět splňování Ježíšova znamení, jež ukazuje, že v onom závažném roce 1914 bylo v nebesích zřízeno Boží království. A Ježíš nám řekl, abychom se radovali, až od té doby uvidíme, jak se kupí temná mračna armageddonské bouře. Řekl nám, že „generace“ roku 1914 – roku, kdy se začalo splňovat znamení – „rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane“. (Mat. 24:34) Někteří z této „generace“ by mohli přežít až do konce století. Je však mnoho příznaků, že „konec“ je mnohem blíž. (Strážná věž 1984 1.listopad, str. 18, od. 12 Jednota království je dnes skutečností)

Generace roku 1914 dávno vymřela, a dnes už je jasné, že konec tohoto ničemného systému nezažije dokonce ani generace pamatující začátek 2.světové války; generace roku 1938. Byl to druhý debakl, který Strážná věž ke své nelibosti s rokem 1914 udělala, a přesto dál vyučuje:

Splňování biblických proroctví ukazuje, že v roce 1914 se Kristus stal Králem a že v tomto roce začalo Boží Království panovat. (Co Bible doopravdy říká?; kap. 8, str. 85 Kdy Boží království zasáhne?)

Proč se ani potom Společnost nauky o roku 1914 nezřekla? Nemůže. Vzdát se roku 1914 znamená, vzdát se i roku 1919, kdy si měl Kristus, od roku 1914 údajně neviditelně přítomný, vybrat muže Společnosti jako své zástupce.

Jenže člověk nemusí být nadprůměrně inteligentní, aby si uvědomil, že jestliže i dnes – v roce 2014 – národům dál vládnou bezbožní politici, zatímco Kristus byl – podle Strážné věže – korunován jako král již před sto lety, je něco v nepořádku. Žádný korunovaný – nadto mocný – král přece nebude přihlížet tomu, jak jeho panství spravují – ve skutečnosti nerušeně plundrují – jeho nepřátelé. Jak vysvětluje fakt, že dosud nezasáhl, sám Kristus?

„Jeden člověk urozeného původu“

Již od roku 64 př.n.l., kdy byla Sýrie přeměněna v římskou provincii, se i Judsko dostalo pod nadvládu Říma. Z těchto politických poměrů – Židům dobře známých – vycházel Ježíš ve svém podobenství o hřivnách. Vždyť i sám Herodes Veliký musel cestovat do Říma – „do

vzdálené země, aby si zabezpečil královskou moc a aby se vrátil“. (Srovnej: Lukáš 19:12) Tak mohl být roku 39 př.n.l. římským senátem zvolen za krále Judee. Již jako tetrarcha však čelil odporu, kdy „jeho spoluobčané“, kteří jej nenáviděli a nepřáli si, aby se nad nimi stal králem, vznášeli u Římanů své protesty. (Srovnej: Lukáš 19:14) S nimi se však Herodes, po uchopení moci, vypořádal po svém. (Iosephus Flavius: Válka Židovská I., str. 70,77)

Těchto politických okolností – tehdejších posluchačům dobře známých – využil pro své znázornění Ježíš, aby shromážděnému zástupu vysvětlil, proč se Boží království neprojeví okamžitě, jak očekávali:

„Jeden člověk urozeného původu cestoval do vzdálené země, aby si zabezpečil královskou moc a aby se vrátil. ¹³ Zavolal si svých deset otroků, dal jim deset min a řekl jim: ‚Obchodujte, dokud nepřijdu.‘ ¹⁴ Ale jeho [spolu]občané ho nenáviděli a vyslali za ním sbor vyslanců, aby řekli: ‚Nechceme, aby se tento [muž] stal nad námi králem.‘

¹⁵ **Když se konečně vrátil po tom, co si zabezpečil královskou moc, přikázal, aby k němu byli zavoláni ti otroci, kterým dal stříbrné peníze, aby zjistil, co získali obchodováním.** (Lukáš 19:12-15) Po té, co „člověk urozeného původu“ zhodnotil práci svých otroků, přikázal:

²⁷ **Nadto, ty mé nepřátele, kteří nechtěli, abych se stal nad nimi králem, přiveďte sem a pobijte je přede mnou.**“ (Lukáš 19:27) Výklad tohoto podobenství znáš:

Ten „člověk urozeného původu“ je Ježíš a „vzdálená země“ je nebe. Až se tam vrátí, jeho Otec mu udělí královskou moc. (Největší člověk, který kdy žil; kap. 100 Podobenství o minách)

Nyní se zamysli: Podle učení Společnosti Strážná věž se Kristus stal králem v roce 1914. Dnes už však píšeme rok 2014. Ukazuje ve svém znázornění Ježíš, že po tom, co bude jmenován králem, budeme muset počítat ještě s nějakou časovou – dnes už dokonce stoletou – prodlevou, než se vrátí, aby nechal pobít své nepřátele? Nic takového v Kristových slovech nenajdeš ani náhodou. Naopak; je zde patrné rozhodné, ničím neodkládané jednání: Jakmile si zabezpečí svou královskou moc, nebude na nic čekat a vrátí se, aby zhodnotil práci svých otroků, a nechal pobít své nepřátele. Herodes Veliký – po svém jmenování králem – bojoval dva roky, než si svou autoritu vymohl. Všimni si těchto spojení:

...aby si zabezpečil královskou moc a aby se vrátil. (Lukáš 19:12)

Když se konečně vrátil po tom, co si zabezpečil královskou moc ... (Lukáš 19:15) Kde je tady nějaký náznak toho, že „po tom“, co si Kristus zabezpečí královskou moc, nebude hned jednat, ale bude vyčkávat, dnes už 100 let? Co z toho plyne? Kristus se nemohl stát králem v roce 1914; kdyby se jím stal, už by dávno jednal. Znamená to také otřes pro nauku o roku 1919 – kdy si údajně neviditelně přítomný Kristus vybral muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce.

Králem však Kristus není ani dnes, v roce 2014, jak doložím. Kdybych se měl vrátit k Ježíšovu znázornění, tak musím konstatovat: „Člověk urozeného původu“, si svoji královskou moc ještě nezabezpečil, ale až se tak stane, vrátí se a začne jednat. Uvidíš, jak tento závěr podporuje sama Bible.

„Podobný synu člověka“

Navzdory Společnosti Strážná věž – jejímu lpění na roku 1914, jako roku, kdy se údajně „Kristus stal Králem a ... Boží Království (začalo) panovat“, Bible sama jasně ukazuje, kdy se tak skutečně stane. Stane se tak po tom, co bude „...zvíře zabito a jeho tělo ... zničeno a ... vydáno hořícímu ohni“:

⁹ **Díval jsem se dál, až byly umístěny trůny a Prastarý na dny se posadil. Jeho oblečení bylo bílé právě jako sněh, a vlasy na hlavě měl jako čistou vlnu. Jeho trůn byl plameny ohně; jeho kola byla hořící oheň. ¹⁰ Z [místa] před ním tekl a vycházel ohnivý**

proud. Bylo tam tisíc tisíců, kteří mu sloužili, a desettisíckrát deset tisíc, kteří stáli přímo před ním. Soudní dvůr zasedl a byly otevřeny knihy.

¹¹ *Díval jsem se tehdy dál kvůli zvuku velikášských slov, jež mluvil ten roh; díval jsem se dál, až bylo zvíře zabito a jeho tělo bylo zničeno a bylo vydáno hořícímu ohni.* ¹² *Pokud však jde o ostatní zvířata, jejich panství byla odňata a bylo jim dáno prodloužení života o čas a období.* ¹³ *Díval jsem se dál v nočních viděních, a tu, pohleďme - někdo podobný synu člověka přicházel s nebeskými oblaky; a získal přístup k Prastarému na dny a přivedli ho blízko, až před Něho.* ¹⁴ *A bylo mu dáno panství a důstojnost a království, aby dokonce jemu sloužily všechny národy, národnostní skupiny a jazyky. Jeho panství je panství trvajících na neurčito, které nepomine, a jeho království [je království], které nebude zničeno.* (Daniel 7:9-14)

Co je z těchto prorockých slov patrné? Kristu bude „dáno panství a důstojnost a království“ – stane se králem – až po té, co bude „...zvíře zabito a jeho tělo ... zničeno a ... vydáno hořícímu ohni“. Zvíře bude zabito „...kvůli zvuku velikášských slov, jež mluvil ten roh“, který zvířeti na hlavě vyrostl. (Daniel 7:11) Bylo již „zvíře“ zabito? Nebylo. Dokonce se ještě ani neobjevil onen pyšný „roh“.

V práci „Apokalypsa – výklad časů konce“ dokládám, že i přes mnohé výklady, se i samotné „zvíře“ teprve objeví. Není to tak, že by už tu bylo, jak se mnohde vyučuje.

Stejný závěr lze učinit z andělových slov, který Danielovo vidění vykládá. Podle anděla povstane „čtvrté království“, nejprve s deseti králi, později s dominantním králem, který „bude ustavičně týrat svaté“. Až bude tento král – onen pyšný roh – vyhlazen a naprosto zničen, potom „království a panství“ budou „dány lidu, jímž jsou svatí Nejvyšše postaveného“:

Řekl toto: ‚Pokud jde o čtvrté zvíře, je čtvrté království, které povstane na zemi, jež se bude lišit od všech [ostatních] království; a pohltí celou zemi a pošlape ji a rozdrť ji.

²⁴ *A pokud jde o deset rohů, je deset králů, kteří povstanou z toho království; a po nich povstane ještě jiný a sám se bude od těch prvních lišit a pokoří tři krále.* ²⁵ *A bude mluvit dokonce slova proti Nejvyššímu a bude ustavičně týrat svaté Nejvyšše postaveného. A bude mít v úmyslu změnit časy a zákon, a oni mu budou vydáni do ruky na čas a časy a půl času.*

²⁶ *A Soudní dvůr přistoupil k tomu, aby zasedl, a nakonec mu odňali jeho vlastní panství, aby [ho] vyhladili a naprosto [ho] zničili.* ²⁷ *A království a panství a velkolepost království pod celými nebesy byly dány lidu, jímž jsou svatí Nejvyšše postaveného. Jejich království je království trvajících na neurčito a všechna panství budou sloužit dokonce jim a budou [je] poslouchat.* (Daniel 7:23-27)

Byl již souzen poslední král, bylo mu již odňato „jeho vlastní panství“, byl vyhlazen a naprosto zničen? Zjevně ne. Dokonce – když pomínu islamisty – v současné době nenajdeme žádného krále, který by „ustavičně týrat svaté Nejvyšše postaveného“. Je zjevné, že tu dokonce ještě nepanuje ani „čtvrté království“, jehož se má stát králem. Proč? Protože „čtvrté království, které povstane na zemi“ ... „pohltí celou zemi a pošlape ji a rozdrť ji“. (Viz poznámka pod čarou) Znamená to jediné – „království a panství“ „svatí Nejvyšše postaveného“ zatím nedostali. A protože je nedostali „svatí“, nemohl je dostat ani Kristus. Neříká snad sám?:

Vpravdě vám říkám: Při znovustvoření, až se Syn člověka posadí na svůj slavný trůn, vy, kdo jste mě následovali, se také posadíte na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct izraelských kmenů. (Matouš 19:28)

Takový král – když už je králem – se může na svůj trůn posadit kdykoliv. První usednutí však je výjimečné a neopakovatelné; znamená totiž jediné – stát se konečně králem,

chopit se moci, vládnou a soudit, zkrátka jednat jako panovník. Právě takové usednutí na trůn má Ježíš na mysli, když říká:

...až se Syn člověka posadí na svůj slavný trůn, vy, kdo jste mě následovali, se také posadíte na dvanáct trůnů...

Stejný slovní obrat „posadí ... na trůn“ použil umírající David, když ustanovil za svého nástupce Šalomouna. Pro něho – jako i pro jiné krále – teprve takové usednutí, znamenalo počátek jeho vládnutí:

A vystoupíte za ním a vejde a posadí se na můj trůn; a sám bude místo mne králem a jeho budu muset pověřit, aby se stal vůdcem nad Izraelem a nad Judou. (1.Královská 1:35; podobně: 1:46; 2:12; 16:10,11; 2.Paralipomenon 6:10; 23:20,21)

Až se Kristus „posadí na svůj slavný trůn“, potom se také posadí jeho apoštolové „na dvanáct trůnů“, aby soudili. Kdyby skutečně Kristus v roce 1914 na trůn usedl, potom by se apoštolové dávno soudu ujali. Soudí snad apoštolové od roku 1914? Nesoudí, proto ještě nemohli usednout na „dvanáct trůnů“, a proto ani Kristus neusedl „na svůj slavný trůn“.

Všimni si, úvodních slov Ježíšova slibu:

PŘI ZNOVUSTVOŘENÍ, až se Syn člověka posadí na svůj slavný trůn... Došlo již – v jakémkoli ohledu – ke „znovustvoření“? Nedošlo. Proto ještě nemohl „Syn člověka“ usednout „na svůj slavný trůn“.

...čtvrté království, které povstane na zemi, jež se bude lišit od všech [ostatních] království; a pohltí celou zemi a pošlape ji a rozdrťí ji. (Daniel 7:23)

Nejsilnější mocností dneška jsou bezesporu USA. I když Američané – po rozpadu Sovětského svazu – vedou hned několik válek, přesto se jim nepodařilo pohltit „celou zemi“, a pošlapat ji a rozdrtit ji. Jsou jistě dominantní velmocí, ale Rusko, Čína, dokonce i Severní Korea, Venezuela a Kuba si svoji svobodu udržují. Američané za deset let bojů nezlomili dokonce ani chudé Afghánce. Znamená to jediné – čtvrté království, které „pohltí celou zemi a pošlape ji a rozdrťí ji“, se zatím ještě neobjevilo. ... Ale brzy objeví! Viz připravovaná práce Apokalypsa – výklad časů konce. Již příští rok na internetu!

Tak jako prorok Daniel, i Jan ve svém Zjevení odhaluje, kdy Kristus získá autoritu krále. Nestane se tak, dokud nebude Satan svržen z nebe. K této události však – jak vysvětlím – doposud nemohlo dojít:

⁷ **A v nebi vypukla válka: Michael a jeho andělé vedli bitvu s drakem a drak a jeho andělé vedli bitvu,** ⁸ **ale nezískal převahu ani již pro ně nebylo nalezeno místo v nebi.** ⁹ **Velký drak byl proto svržen, ten prahad, který je nazýván Ďábel a Satan, jenž zavádí na scestí celou obydlenu zemi; byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.**

¹⁰ **A slyšel jsem silný hlas v nebi, který řekl: „Nyní nastala záchrana a moc a království našeho Boha a autorita jeho Krista, protože byl svržen žalobce našich bratrů, který na ně dnem i nocí žaluje před naším Bohem!”** ¹¹ **A zvítězili nad ním kvůli krvi Beránka a kvůli slovu svého svědectví a nemilovali své duše ani tváří v tvář smrti.** ¹² **Proto se radujte, nebesa a vy, kdo v nich přebýváte! Běda zemi a moři, protože k vám sestoupil Ďábel a má velký hněv, neboť ví, že má krátké časové období.“** (Zjevení 12:7-12)

Došlo k událostem, které popisuje text, v roce 1914, jak již 100 let vyučuje Společnost Strážná věž? Všimni si pozorně textu:

„Nyní nastala záchrana... našeho Boha...“ (Zjevení 12:10) Pro koho měla nastat „záchrana našeho Boha“? Pro věrné anděly v nebi jistě ne, nad nimi nemá Satan, ani smrt, kterou vládne, žádnou moc. Záchranu před „zabijákem“ naopak potřebují Boží služebníci na zemi. (Jan 8:44; Hebrejcům 2:14) Co říká text?:

„Nyní nastala záchrana... našeho Boha...“ (Zjevení 12:10) „Nastala záchrana našeho Boha“ pro věrné lidi v roce 1914? Nenastala. Generace pamatující rok 1914, jako i generace pamatující 2.světovou válku, žádnou záchranu „našeho Boha“ nezažila. Až dodnes je Boží lid vystaven Satanově zvůli, stále žijeme ve světě, nad kterým má on autoritu, a stále nad námi vítězí společný nepřítel – smrt. (Jan 12:31; 14:30; 1.Korint’anům 15:26) Rokem 1914, účelově neustále omílaném Společností Strážná věž, sice nastala 1.světová válka, „záchrana našeho Boha“ však nikoli. Naopak; během čtyř let „Velké války“ bylo vybito na 16,5 miliónů lidí, a v letech 1918-1919 usmrtila španělská chřipka dalších 21 miliónů. Druhá světová válka přinesla smrt 56 miliónům. A následovaly další války jako korejská, vietnamská atd. Rok 1914 se tak nemohl stát rokem, kdy „nastala záchrana a moc a království našeho Boha a autorita jeho Krista“. Zároveň tím padá i nauka o roku 1919, kdy si měl Kristus údajně vybrat muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce.

Odhadované počty se značně liší; použil jsem spíše nižší čísla. Do statistiky obětí obou válek jsou zahrnuty i oběti civilní.

Běda zemi a moři, protože k vám sestoupil Ďábel a má velký hněv, neboť ví, že má krátké časové období.“ (Zjevení 12:12) Připusťme, že Satan byl skutečně svržen na zem v roce 1914 – jak vyučuje Společnost Strážná věž – potom by však svůj „veliký hněv“ vyléval na „zemi a moře“ již celých sto let. Sto let jistě není „krátké časové období“, o kterém text mluví. Nadto varování jsou konkrétně ti lidé, ke kterým Ďábel „sestoupil“, ne dokonce i generace po nich – nic takového v textu ani náznakem nenajdeš:

Běda ... protože k vám sestoupil Ďábel a má velký hněv, neboť ví, že má krátké časové období.“ (Zjevení 12:12)

Dá se určit, jak dlouhé bude toto „krátké časové období“ Ďáblova velikého hněvu? Ano dá! Kniha Zjevení, tak jako Danielovo proroctví, mluví o období 3 ½ času, opisovaných také jako 42 měsíců, nebo 1260 dní. (Zjevení 11:2; 12:6,14; Daniel 7:25; 12:7) Svržení Satana z nebe tak sice bude znamenat 3 ½ let jeho běsnění na zemi, zároveň se však stane také znamením nastávající záchrany „našeho Boha“. Tak naprostá většina věrných, kteří zažijí Satanův pád, zažije i záchranu „našeho Boha“; k té dojde 3 ½ roku po Satanově pádu. K popisovaným událostem ze Zjevení 12:7-12 tak evidentně nemohlo dojít již v roce 1914. Znamená to jediné – Ďábel z nebe zatím vyhnán nebyl, a nemohla tak nastat „záchrana a moc a království našeho Boha a autorita jeho Krista“. Jinými slovy – Kristus se králem v roce 1914 nestal, a není jím ani dnes, v roce 2014. Takový závěr potvrzuje i následující text:

Potom jsem slyšel [něco], co bylo jako silný hlas velkého zástupu v nebi. Řekli: „Chvalte Jah! Záchrana a sláva a moc patří našemu Bohu, ² protože jeho soudy jsou pravé a spravedlivé. Vykonal totiž soud nad velkou nevěstkou, která zkazila zemi svým smilstvem, a pomstil krev svých otroků na její ruce.“ ³ A ihned řekli podruhé: „Chvalte Jah! A dým z ní nadále vystupuje po celou věčnost.“ ⁴ A těch čtyřiaadvacet starších a čtyři živí tvorové padli a uctívali Boha, který sedí na trůnu, a řekli: „Amen! Chvalte Jah!“ ⁵ Vyšel také hlas od trůnu a řekl: „Chvalte našeho Boha, všichni jeho otroci, kteří se ho bojíte, malí i velcí.“ ⁶ A slyšel jsem [něco], co bylo jako hlas velkého zástupu a jako zvuk mnoha vod a jako zvuk silných hromů. Řekli: „Chvalte Jah, protože Jehova, náš Bůh, Všemohoucí, začal kralovat. (Zjevení 19:1-6)

Co říká text; kdy „Jehova, náš Bůh, Všemohoucí, (začne) kralovat“? Stane se tak po tom, co Bůh vykoná...

„... soud nad velkou nevěstkou, která zkazila zemi svým smilstvem, a pomstil krev svých otroků na její ruce“. (Zjevení 19:2) Byl již vykonán soud nad „velkou nevěstkou“?

Nebyl. Byla již pomstěna „krev (Božích) otroků na její ruce“? Nebyla. Až se tak stane, teprve potom začne „Jehova, náš Bůh, Všemohoucí ... kralovat“; samozřejmě prostřednictvím svého Syna. Nauka o roku 1914 se tak znovu prokazuje jako vykonstruovaná, a ani nauka o roku 1919 – kdy si údajně Kristus vybral muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce – nemůže být jiná. To potvrdí i následující rozbor.

Znamení Kristovy (neviditelné) přítomnosti, nebo příchodu?

„Pověz nám: Kdy to bude a co bude znamením tvé přítomnosti a závěru systému věcí?“ (Matouš 24:3)

„Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!“ (Matouš 24:3 Ekumenický překlad)

Jaký význam má tedy v dnešní době biblický výraz „přítomnost našeho Pána Ježíše Krista“? (1. Tesaloničanům 5:23) Jeden odborník poznamenává, že slovo „přítomnost“, parúsia, „se stalo oficiálním termínem pro návštěvu osoby vysokého postavení, zejména králů a císařů navštěvujících provincií“. Tento výraz se proto vztahuje na královskou přítomnost Pána Ježíše Krista jako Krále od roku 1914 - po jeho dosazení na trůn v nebi. Je neviditelně přítomen s cílem „podmaňovat uprostřed svých nepřátel“, aby aktivně vládl jako Král a naplnil tento prorocký příkaz. (Žalm 110:2) Lidé na zemi již asi 79 let pocítují účinky Kristovy neviditelné královské přítomnosti. (Strážná věž 1993 1.května str. 11, od. 4 Kristova přítomnost osvětlena)

V předchozí části jsem vysvětlil, proč se Kristus nemohl stát králem v roce 1914, a proč jím – prozatím – nemůže být ani dnes (2014). Strážná věž se tak naukově dostává do slepé uličky. Vždyť právě od roku 1914 má být Kristus údajně neviditelně přítomen, a právě během této přítomnosti – v roce 1919 – si měl vybrat muže Společnosti Strážná věž za své zástupce. Učí skutečně Písmo o nějaké mimořádné, neviditelné přítomnosti Krista? Jak správně rozumět výrazu „parúsia“, který Strážná věž vztahuje na „královskou přítomnost Pána Ježíše Krista jako Krále od roku 1914“?

Když jsem před deseti lety – v roce 2004 – psal svůj příspěvek do knihy Život je svatý – svědkové Jehovovy a otázka krve, oslovil jsem Prof. Dr. Jana Hellera z Karlovy university. Psal jsem tehdy kapitolu: Vedoucí sbor svědků Jehovových - učitelé pověření Bohem?, a v podtitulu: Otrok, který se již odměnil, jsem rozebíral známé podobnosti o věrném a rozvážném otroku z Matouše 24:45-51 a Lukáše 12:42-48. Ve výkladu jsem se zabýval i výrazem „parúsia“, a protože Jan Heller (1925-2008) patřil k našim předním znalcům biblických jazyků, poprosil jsem ho o odbornou pomoc. Sám jsem totiž slovo „parúsia“ vykládal čistě za pomoci kontextu Bible. Tady je profesorova odpověď:

... To nejdůležitější je asi, nerozdělovat příchod Krista na dvě fáze. Ta „neviditelná fáze“ nemá oporu v Bibli a je vykonstruovaná, aby se tím vysvětlily a zakryly omyly s vypočítáváním jediného příchodu Krista. Samozřejmě je nám Vzkříšený přítomen svou mocí, to je Duchem svatým od svého nanebevstoupení až do druhého příchodu. (Matouš 28:20) Ale tento čas Bible dále nefázuje, nečlení. Že Pán v r. 1919 přišel vykonat přehlídku, je zcela nebiblická a nedoložitelná představa. S těmi řeckými výrazy je to tak: to erchomenon je docela jednoznačně to co přijde nebo co přichází. Ale parúsia znamenala přítomnost v klasické řečtině. Význam „příchod“ nabyla teprve pozdě, tedy v hellenistické (a tím i novozákonní) řečtině. Jenže je otázka, zdali v Novém Zákoně má ještě vůbec někde starý význam „přítomnost“. To bychom musili probírat místo po místě. Ale podíval jsem se do řecké konkordance, tu mám po ruce, a v ní jsou poznamenány i latinské ekvivalenty. Jsou dva: Z 20

výskytů Vulgata překládá 16x *adventus* = příchod, a jen 4x *praesentia* = přítomnost. O Kristově příchodu je to 16 míst, z nich je jen jednou *praesentia* ve 2.Petra 1:16; ostatní (o lidech) jsou 1.Korintánům 16:17, 2.Korintánům 10:10 a Filemonovi 2:12. Argument z počtu (kvantity) ekvivalentů je závažný – v pozdní řečtině znamená *parésia* zhruba v 75 % příchod. To je hodně... (Jan Heller; Praha 31.8.2004)

V souladu s výkladem Jana Hellera uvádí Jeruzalémská Bible v poznámce pod čarou:

Řeckým výrazem parúsia, který znamená „přítomnost“, se v řecko-římském světě označovala oficiální a slavnostní návštěva nějakého panovníka v určitém místě. Křesťané toto slovo přejali jako terminus technicus pro označení slavného Kristova PŘÍCHODU, srv. 1.Kor 15:23. (Jeruzalémská Bible str. 1744, poznámka „b“ pod čarou. Zdůrazněno mnou)

Jestliže se význam slova „parúsia“ – v klasické řečtině „přítomnost“ – posunul na „příchod“ v době hellenistické, potom se tedy učedníci Ježíše ptali na znamení jeho příchodu, nikoli přítomnosti. A proč by nás to mělo zajímat? Protože právě během své údajné neviditelné přítomnosti měl Ježíš ...

... v roce 1919 pověřil své věrné pomazané bratry odpovědnějšími úkoly, řekl: „Byl jsi věrný nad málem. Ustanovím tě nad mnohým. Vstup do radosti svého pána.“ (Matouš 25:21, 23) Radost, jakou Pán měl, když byl dosazen na trůn Božího Království, si ani nedokážeme představit. (Žalm 45:1, 2, 6, 7) Třída věrného otroka se s ním na jeho radosti podílí tak, že Krále zastupuje a zvětšuje jeho majetek na zemi. (Strážná věž 2004 1.března, str. 16, od. 17, 'Věrný otrok' si úspěšně počíná ve zkoušce)

Jak jsem doložil, Kristus se králem v roce 1914 stát nemohl, proto nemůže být ani neviditelně přítomen jako dosazený král, jak své čtenáře ohlupuje Strážná věž. Výše popisované události jsou tak jen pouhým přáním; nic víc. Kdybych se měl vrátit k podobenství o minách, potom „člověk urozeného původu“ si ve vzdálené zemi svoji „královskou moc“ zatím ještě nezabezpečil, proto se nemohl vrátit, aby zhodnotil práci svých otroků. (Lukáš 19:12-27) **V** roce 1919 tak nemohli být přední muži Společnosti Strážná věž Kristem ustanoveni „nad mnohým“. Tito muži – říkající si „věrný a rozvázný otrok“ – tak nemohli vstoupit „do radosti svého pána“, a nemohli být pověřeni jako zástupci „Krále“, aby zvětšovali „jeho majetek na zemi“. Jasně je to patrné i ze slov apoštola Petra, když izraelské muže vyzval:

Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vaše hříchy vymazány, aby přišla období osvězení od Jehovovy osoby²⁰ a aby vyslal KRISTA ustanoveného pro vás, Ježíše,²¹ kterého vskutku musí v sobě podržet nebe až do časů obnovy všech věcí, o nichž mluvil Bůh ústy svých svatých proroků staré doby. (Skutky apoštolů 3:19-21) Všimni si, Petr řekl, že Ježíše „vskutku musí v sobě podržet nebe až do časů obnovy všech věcí“:

On musí zůstat v nebi až do té doby, kdy bude zase všecko obnoveno ... (Petrů)

On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové ... (Ekumenický překlad)

... který zatím musí zůstat v nebi až do času nápravy všech věcí ... (Překlad

21.století)

Nebe ho musí přijmout až do časů obnovy všech věcí ... (Český studijní překlad)

... toho, jenž musí setrvat v nebi do času všeobecné obnovy... (Jeruzalémská Bible)

Jsou od roku 1914 – nebo dokonce dnes v roce 2014 – obnovovány všechny věci? Bohužel, ještě nejsou. Znamená to tedy, že Kristus stále „musí (setrvávat) v nebi“, a nemůže být od roku 1914 přítomen, byť jen neviditelně. A bude se opakovat: V roce 1919 tak nemohli být přední muži Společnosti Strážná věž Kristem ustanoveni „nad mnohým“. Tito muži – říkající si „věrný a rozvázný otrok“ – tak nemohli vstoupit „do radosti svého pána“, a nemohli být pověřeni jako zástupci „Krále“, aby zvětšovali „jeho majetek na zemi“.

Všimni si, Petr mluvil o tom, že Ježíš zůstane v nebi „až do časů obnovy všech věcí“. Když uvážíme celkový kontext Bible, potom ona obnova „všech věcí“ přijde spolu s Ježíšem. Bude to chvíle začínajícího „znovustvoření“, o kterém mluvil sám Ježíš; chvíle, kdy se „Syn člověka posadí na svůj slavný trůn“:

Vpravdě vám říkám: Při znovustvoření, až se Syn člověka posadí na svůj slavný trůn, vy, kdo jste mě následovali, se také posadíte na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct izraelských kmenů. (Matouš 19:28)

Znovu se budu opakovat: Žádné „znovustvoření“ ještě nezačalo, stejně tak obnova „všech věcí“, proto zatím nemohl „Syn člověka“ usednout „na svůj slavný trůn“. Legitimitost mužů vedoucího sboru – jakožto zástupců Krista – se tak prokazuje jako falešná, a Společnost, které dali vzniknout – Strážná věž – jako rostlina, kterou „nezasadil nebeský Otec“. Proto bude „vykořeněna“:

„Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeněna.“ (Matouš 15:13)

Strážná věž sama uveřejnila nový výklad podobenství o věrném a rozvážném otroku. Až donedávna platilo, že otrok byl ustanoven nade vším Pánovým majetkem v roce 1919. To však již neplatí:

Ustanovení otroka nade vším Pánovým majetkem: Ti, kdo tvoří věrného otroka, dostanou toto pověření, až obdrží svou nebeskou odměnu... (Strážná věž 15.července 2013; tabulka na str. 22) Potvrdila se tak již částečně má slova, když jsem – dvanáct let před tímto vydáním – uveřejnil:

Vedoucí sbor ... předstihl dobu a přisvojil si něco, co mu zatím ještě nemůže patřit. Je to na prvním místě samotný titul „věrný a rozvážný otrok“, jímž má být pochválen správce, kterého Pán najde vykonávajícího věrně a rozvážně svěřené úkoly. A na místě druhém je to celý Pánův majetek, který mu měl být svěřen až na základě takto udělené pochvaly. (Život je svatý – svědkové Jehovovy a otázka krve; Otrok, který se již odměnil; str. 220)

Konečně už chápeš důvod, proč ti, kteří si říkají „věrní a rozvážní“ – přední muži Společnosti Strážná věž – tak vehementně obhajují vlastní výklad slova „parúsia“.

Není bez zajímavosti, že narozdíl od Překlada nového světa všechny české překlady mluví o znamení příchodu, nikoliv znamení přítomnosti, a činí tak i v případě 1. Tesaloničanům 4:15 a 2. Tesaloničanům 2:1 (Ekumenický překlad, Český studijní překlad, Žilka, O.Petrů, Překlad 21.století, Kralická Bible, Jeruzalémská Bible) Otázka tedy správně zněla:

„Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého PŘÍCHODU a skonání věku!“ (Matouš 24:3 Ekumenický překlad) Naproti tomu verze Překlada nového světa je účelová a zavádějící:

„Pověz nám: Kdy to bude a co bude znamením tvé přítomnosti a závěru systému věcí?“ (Matouš 24:3)

Kdysi bych o obou variantách překladu řekl, že jde o nepodstatné slovíčkaření. Pro přední muže Společnosti Strážná věž však takové slovíčkaření zjevně cenu má; právě na něm totiž vystavěli nauku o svém pověření samotným Kristem!

Právem proto stojí konec časů národů v druhé polovině roku 1914 na historickém základě jako jedna z hlavních pravd království, na níž musíme dnes pevně lpět.“ (Strážná věž 1983 1.srpna; str. 25 od. 5 Sporná otázka o království v popředí!)

Jsem já blázen? V roce 1914 „konec časů národů“, k „ukončení časů pohanů – pohanské nadvlády ve světě“, evidentně nemohlo dojít, když bezbožné národy od toho roku vedly dvě světové války, sestrojily atomovou bombu a nerušeně plundrují svět. Až dodnes národům vládnou bezbožní politici, zrovna s takovou intenzitou – a ne menší – jak tomu bylo kdykoliv v minulosti i před rokem 1914. Z Písma také poznáváme, že v samotném závěru Satanovy nadvlády – během posledních 3 ½ let – to budou právě pohané, kteří budou, „pošlapávat svaté město“ (pronásledovat Boží lid). K této události zatím nedošlo. Je evidentní, že roku 1914 „konec časů národů“ nemohl nastat:

Ale pokud jde o nádvoří, které je vně chrámové [svatyně], to zcela vyvrhni a neměj je, protože bylo dáno národům a budou nohama pošlapávat svaté město dvaadvacet měsíců. (Zjevení 11:2)

„... jsem s vámi po všechny dny...“

Samozřejmě kdo se nechce rýpat v cizích slovíčkách, na celý problém může nahlédnout prostým selským rozumem. Potřebuje být Kristus po roce 1914 nějak extra (neviditelně) přítomný? Určitě ne. Písmo totiž samo vykresluje Ježíše jako toho, kdo věrným lidem byl a je vždy nablízku. Už sama moudrost, ztělesněná v Kristu, praví:

...tehdy jsem se stala vedle něho mistrem v díle a stala jsem se tím, co on měl den co den zvláště rád, a neustále jsem se před ním radovala, ³¹ radovala jsem se z úrodné půdy jeho země a věci, které jsem měla ráda, byly u lidských synů. (Příslaví 8:30,31) Proroctví Daniela nám představuje Krista jako archanděla Michaela, našeho knížete, který stojí vždy při nás. (Daniel 10:21; 12:1; Juda 9) Než Ježíš vstoupil na nebesa, slíbil nám:

„A pohleďte, já jsem s vámi po všechny dny až do závěru systému věcí.“ (Matouš 28:20b) To je v souladu s tím, co slíbil již dříve:

„Kde se totiž shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem uprostřed nich.“ (Matouš 18:20)

„Jestliže mě někdo miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a uděláme si u něho příbytek.“ (Jan 14:23)

„V ten den poznáte, že jsem ve spojení se svým Otcem a vy jste ve spojení se mnou a já jsem ve spojení s vámi.“ (Jan 14:20)

„Nezanechám vás osiřelé. Přijdu k vám.“ (Jan 14:18)

Věrný svému slibu, podpořil Kristus svým zjevením kamenovaného Štěpána, obrátil k pravdě Saula na jeho cestě do Damašku, aby jej později vedl v jeho misijním nasazení. Byl svědkem zápasu prvních křesťanských sborů; jejich úspěchů, ale i nezdarů. (Skutky apoštolů 7:56; 9:3-6; 18:9; 23:11; Zjevení 2.; 3. kap.) Co z toho plyne? Svou mocí je nám Kristus přítomen stále, a to už po celé věky, ať jako mocný archanděl Michael, nebo vzkříšený Mesiáš. Jeho domnělá extra přítomnost po roce 1914 je jen vykonstruovanou legendou, mající potvrdit primát mužů z Brooklynu, a legitimitu jejich Společnosti, poskytující rádoby také „Boží slovo“, v podobě své literatury. Tak jako římstí papežové – aby se jim lidé podřizovali – vytvořili legendu o svém primátu, vytvořil tu svou i kolektivní papež z Brooklynu.

Kdybys tehdy byl na Olivové hoře spolu s Ježíšovými učedníky, co by Tě zajímalo – kdy bude Ježíš neviditelně přítomen, nebo kdy fakticky přijde, aby se chopil moci? Co

zajímalo Kristovy učedníky? Odpověď na tuto otázku lze spolehlivě najít. Všimni si, po té, co Ježíš předpověděl zkázu jeruzalémského chrámu, učedníci se ho zeptali:

„Pověz nám: Kdy to bude a co bude znamením ... závěru systému věcí?“ (Matouš 24:3), a nyní ponechme stranou to, co je skutečně zajímavé, zda Ježíšova údajná budoucí neviditelná přítomnost, nebo jeho příchod. Čtyřicet dní po Kristově zmrtvýchvstání – ještě než vystoupil na nebesa – totiž učedníci položili Ježíšovi v podstatě stejnou otázku, kterou od nich dostal již na hoře Olivetské. Tak vyjádřili znovu to, co je zajímavé nejvíce; co očekávali, a co si přáli:

„Pane, obnovíš Izraeli království v tomto čase?“ (Skutky apoštolů 1:6) Židé vyhlíželi příchod svého Mesiáše. Vkládali do něho své naděje, když očekávali, že se stane jejich zachránce z útlaku pohanského Říma, přinese jim svobodu, a obnoví izraelské království. V souladu s tímto očekáváním se učedníci Ježíše ptali, kdy se tak stane, kdy se vrátí – kdy znovu přijde – aby se chopil moci, a naplnil jejich společnou touhu. Obnovit „Izraeli království“ pro odcházejícího Krista tedy znamenalo znovu přijít; to Ježíšovi učedníci již dobře chápali. (Srovnej: Lukáš 19:11,12) Olivetská otázka proto zněla:

„Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého PŘÍCHODU... !“ (Matouš 24:3 Ekumenický překlad), nikoliv jak – ve svém Překlade nového světa – účelově překládá Společnost Strážná věž:

„Pověz nám: Kdy to bude a co bude znamením tvé přítomnosti a závěru systému věcí?“ (Matouš 24:3) Všimni si: K čemu by Ti byla informace o potřebném mostu, který je již neviditelně přítomen – dokonce 100 let – ale fakticky postaven není, takže ti neslouží, a není možné jej používat a přecházet přes něj?

Proč přirovnávám údajnou Kristovu neviditelnou přítomnost od roku 1914 k neviditelnému mostu, který je lidem k ničemu? Protože mě to bláznovství šířené Společností Strážná věž, jako i atmosféra, kterou ve sborech svědků vytváří – nejen naukou o roku 1914 a 1919 – připomíná satirickou komedii o komunistech, kteří po dohodě s bílou paní stavěli most. Samozřejmě, žádný nepostavili, ale vše již bylo připraveno na jeho slavnostní otevření, a tak se nedalo nic dělat; slib musel být splněn. Komunisti nemohli ztratit svou tvář, a slavnostní průvod byl připraven přes most přejít, i kdyby se vykoupal. A protože se v průvodu všichni báli prostě říct: „Vždyť tu žádný most není!“, tak se také všichni – se slavnostním: „Ať žije nový most! Hurá!“ – vykoupali. Jen hrdina celého příběhu (Vlastimil Brodský) – jakožto ochránce pravdy – protestoval: „Dyť tady žádný most není!“ Vlastní manželka jej však okřikla: „Ticho s tou pravdou. Drž hubu a plav!“ Já dodávám: „Nebo tě soudruzi zavřou; ehm, bratři vyloučí! (Bílá paní; komedie, ČSSR 1965. Režie: Podskalský. Hrají: Brodský, Kopecký, Hrušínský, Bohdalová, Bek a jiní. Velmi doporučuji!)

Zapomenuté znamení Kristova příchodu

V následujících slovech, která Společnost Strážná věž ve své literatuře velmi často zdůrazňuje, se skrývá další – mezi svědky Jehovovými všeobecně přijímaný – omyl:

Je pravda, že před tím, než Kristus v roce 1914 získal královskou moc, byli křesťané uvedeni jedním proroctvím do stavu očekávání. Nicméně hlavním rysem „znamení“, které Kristus dal v souvislosti se svou přítomností a závěrem systému věcí, byly určité události. A k většině z nich mělo dojít až po začátku jeho přítomnosti. Právě tyto události — války, nedostatek potravin, zemětřesení, mory, rostoucí nezákonnost, pronásledování křesťanů a celosvětové oznamování dobré zprávy o Království — jsou hlavním důkazem toho, že nyní žijeme v době, kdy je Kristus přítomen v královské moci. (Matouš 24:3–14; Lukáš 21:10, 11) (Strážná věž 1998 15.zář; str. 16, od. 2; Čekejme v „dychtivém očekávání“)

Jsou jmenované události – „války, nedostatek potravin, zemětřesení, mory, rostoucí nezákonnost, pronásledování křesťanů a celosvětové oznamování dobré zprávy o Království“

– skutečně „důkazem toho, že nyní žijeme v době, kdy je Kristus přítomen v královské moci“? Nejsou, a ani být nemohou! Společnost Strážná věž už celých sto let trestuhodně přehlíží ještě jedno velmi podstatné znamení, které se musí splnit. Sám Kristus na otázku svých učedníků:

„Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!“
(Matouš 24:3 Ekumenický překlad), jmenuje vedle válek, hladu, zemětřesení, morů, nezákonností, pronásledování a kázání evangelia, také OHAVNOST, JAK STOJÍ NA MÍSTĚ SVATÉM!:

Proto až zahlédnete ohavnost, která působí zpustošení, jak bylo řečeno prostřednictvím proroka Daniela, jak stojí na svatém místě (ať čtenář použije rozlišovací schopnost),¹⁶ potom ať ti, kdo jsou v Judeji, začnou prchat k horám. (Matouš 24:15,16)

Je to marné; s každou novou válkou, hladem, zemětřesením, morem... můžeme vyhlížet konec tohoto světa, ten však nenastane, dokud nezahlédneme ohavnost, „jak stojí na svatém místě“. Teprve potom – ne dřív – můžeme konstatovat: Kristus již přijde, „skonání věku“ nadešlo! Samotné „skonání“ – „závěr systému věcí“ – potom bude trvat ještě zmiňovaných 3 ½ roku. Společností uváděné události – „války, nedostatek potravin, zemětřesení, mory, rostoucí nezákonnost, pronásledování křesťanů a celosvětové oznamování dobré zprávy o Království“ – tak nemohou být „hlavním důkazem toho, že nyní žijeme v době, kdy je Kristus přítomen v královské moci“.

Všimni si pozorně jedné z předpověděných událostí – „pronásledování křesťanů“. Pomínu-li několik málo zemí, kde dnes dochází – především ze strany islamistů – k pronásledování, potom v naprosté většině zemí světa zažívají křesťané nebyvalý klid a mír, a to bezmála již čtvrt století, na západě dokonce mnohem déle. Takový stav jistě není naplněním Ježíšových slov:

Tehdy vás vydají do soužení a budou vás zabíjet a budete předmětem nenávisti VŠECH NÁRODŮ kvůli mému jménu. (Matouš 24:9)

Budete nadto vydáváni dokonce rodiči a bratry a příbuznými a přáteli a některé z vás usmrtí;¹⁷ a budete předmětem nenávisti VŠECH LIDÍ kvůli mému jménu. (Lukáš 21:16,17)

Zažívají dnes křesťané (2014) – nebo samotní svědkové Jehovovi – nenávist „všech národů“? Stali se předmětem nenávisti „všech lidí“? Kdyby Kristus mluvil o lhostejnosti „všech národů“ a „všech lidí“, potom by šlo bez váhání přitakat: Ano, je to tak; toto proroctví se plní; znamená to tedy, že „žijeme v době, kdy je Kristus přítomen v královské moci“. Skutečnost je však jiná, a o nenávisti „všech národů“ a „všech lidí“, o zabíjení a vydávání „dokonce rodiči a bratry a příbuznými a přáteli“, nemůže být ani řeči! K „pronásledování křesťanů“ – tak, jak je Kristus předpověděl – prokazatelně zatím nedochází, a tak nemůžeme žít „v době, kdy je Kristus přítomen v královské moci“, jak své čtenáře ohlupuje Společnost Strážná věž.

„Tato generace“

Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane.
(Matouš 24:34; stejně Marek 13:30; podobně Lukáš 21:32)

5. května 2011 zemřel v Austrálii poslední známý veterán první světové války, Brit Claude Choules. Bylo mu přes 110 let. Byl zároveň sedmým nejstarším žijícím mužem na světě. Během první světové války sloužil na britské bitevní lodi HMS Revenge, na níž zažil v závěru války kapitulaci německé flotily. Claude Choules se narodil 3. března 1901 a k námořnictvu narukoval ve svých 14 letech. (www.rozhlas.cz; 5. května 2011) Podle Společnosti Strážná věž měl patřit ke generaci, o které Ježíš řekl:

„Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane.“ (Matouš 24:34)

Již 100 let se Společnost Strážná věž marně snaží správně vyložit Ježíšova slova „tato generace“. S aktuálním výkladem přišla letos (2014):

Jak tedy máme rozumět Ježíšovým slovům o generaci? Tato generace se skládá ze dvou skupin pomazaných křesťanů, jejichž životy se překrývají – v první skupině jsou pomazaní, kteří viděli, jak se v roce 1914 začalo splňovat Ježíšovo znamení, a ve druhé skupině jsou pomazaní, kteří byli po určitou dobu současníky členů první skupiny. Alespoň někteří z druhé skupiny se dožijí začátku velkého soužení. Tyto dvě skupiny tvoří jednu generaci, protože jejich životy jakožto pomazaných křesťanů se po určitou dobu překrývají. (Boží království panuje! str. 11, 12 od. 18 „Ať přijde tvé království“)

Braťre, sestro; nikdy bych nevěřil, že já a můj dědeček tvoříme „jednu generaci“, protože naše životy „se po určitou dobu překrývají“. Proč zmiňuji svého dědečka? Počítej se mnou:

Dejme tomu, že generace, která viděla, „jak se v roce 1914 začalo splňovat Ježíšovo znamení“, byla generace narozená v roce 1904. Průměrný věk každé generace je 70 let. (Žalm 90:10) Generace roku 1904 tedy vymírala do roku 1974. Po tomto roce se již nedalo mluvit o žijící generaci roku 1904, ale o žijící ČÁSTI této generace.

Sedm fotbalistů zajisté netvoří standardní fotbalové družstvo, stejně jediná divize netvoří celou armádu. Podobně lidé starší 70 let nemohou tvořit celou generaci, ale jen její přežívající část.

Počítej dál: Dejme tomu, že průměrný věk dnes žijících tzv. pomazaných křesťanů je 65 let, máme-li uvažovat v pojmu žijící generace, nikoli přežívající části generace. Znamenalo by to, že tato druhá skupina se narodila v roce 1949. (2014-65 = 1949) Věkový rozdíl mezi oběma generacemi je tedy 45 let (1949-1904 = 45). Už víš, proč píšu o svém dědečkovi? Věkový rozdíl 45 let odpovídá nikoli průměrnému rozdílu věků synů a jejich otců, ale spíše vnuků a jejich dědů.

Když lidé běžně uvažují v pojmu generací, zcela přirozeně rozlišují svou generaci od generace svých otců, dědů, pradědů, respektive svých synů, svých vnoučat, případně pravnoučat. Jenom blázen by tvrdil, že on a jeho dědeček „tvoří jednu generaci, protože jejich životy ... se po určitou dobu překrývají“!

Nyní vážně: Nemyslí si, že by Společnost svůj nejnovější výklad Ježíšových slov „tato generace“ uveřejnila z bláznovství; ona tak činí ze zoufalství! Nenapsal jsem snad, že se Společnost naukově dostala do slepé uličky? Podle jejího učení se Kristus stal králem roku 1914, a od té doby je prý neviditelně přítomen. Během této neviditelné přítomnosti si v roce 1919 údajně vybral muže Společnosti Strážná věž za své zástupce, aby je ustanovil nad „zájmy Království“. Rok 1914 měl být počátkem období konce, jež mělo být završeno bitvou Armagedonskou. Vše se mělo odehrát – jak předpověděl Ježíš – během života jediné generace:

Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane. (Matouš 24:34)

Tou generací měla být – podle Společnosti – generace roku 1914; ta však dávno vymřela. Učení Společnosti se tak již tehdy prokázalo být nepravdou. Než aby to muži Společnosti přiznali, pojem generace natáhli o další generaci – můžeme říci generaci vnuků – a ze dvou generací, dělících 45 let věkového rozdílu, udělali generaci jedinou. Protože však

přeskočili generaci synů – narozenou dejme tomu v roce 1926 – do uměle nataženého pojmu „tato generace“ zahrnuly ve skutečnosti generace tři:

První generace: měla pamatovat rok 1914. Narozená tedy kolem roku 1904 (dědové).

Druhá generace: narozená kolem roku 1926 (synové). Věkový rozdíl: 22 let.

Třetí generace: narozená kolem roku 1949 (vnuci). Dnes v průměru 65 let. Věkový rozdíl: 23, respektive 45 let.

Jestliže použiju biblické měřítko 70 let průměrného věku každé generace (Žalm 90:10), a věkový rozestup mezi jednotlivými generacemi budu počítat asi 22 let, potom generace pamatující rok 1914 vymřela v roce 1974, zatímco druhá generace v roce 1996. Třetí generaci zbývá již jen pět let života. Jak jen je možné, aby tyto tři generace tvořily společně jedinou generaci, o které Ježíš řekl, že „nepomine?“:

„Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane.“ (Matouš 24:34)

Mám-li skutečně počítat biblických 70 let, jichž se průměrně každá generace dožívá, potom by Kristus musel přijít již do pěti let, aby se alespoň třetí generace dožila konce tohoto bezbožného světa. To se však nestane, a ani třetí generace nebude generací, o které Ježíš mluvil. Jen velké soužení bude trvat 3 ½ roku. (Zjevení 11:2; 12:6,14; Daniel 7:25; 12:7) Než však k němu dojde, musí se odehrát řada předpověděných událostí, kterým je také dáno, aby proběhly v předem určené délce času. (Podrobně to dokládám v práci Apokalypsa – výklad časů konce.) Závěr je nasnadě: třetí generace – generace lidí dnes starých 65 let – příchod Krista již nezažije. Uvažuji o generaci jako celku, nikoliv její části, nebo dokonce jednotlivcích této generace, kteří se mohou dožít vyššího věku.

Všimni si; sama Společnost na třetí generaci – generaci starou asi 65 let, narozenou kolem roku 1949 – ani nesází. Není to proto, že by věděla, jak dlouhé je období konce, ale zjevně proto, že sázet na generaci je – jak jsme již zažili v případě generace 1914 – velice ošidné; je tady stále oněch 70 biblických let života každé generace. Vsadit na jednotlivce vychází mnohem lépe – ti se mohou dožít sta, i více let. A to bude nejspíš důvod, proč o tzv. pomazaných, „kteří jsou ještě naživu“, Společnost nepíše jako příslušnicích generace, která se dožije „začátku velkého soužení“, ale jako o některých z nich. Společnost si tak ve svém výkladu přidává – zcela nepatřičně a neoprávněně – delší časovou rezervu:

...pomazaní, kteří jsou ještě naživu a tvoří tuto „generaci“, stárnou. Přesto se někteří z nich dožijí začátku velkého soužení. (Boží království panuje! str. 12 od. 19 Kdy Boží království přijde?)

Muži Společnosti si snad ani neuvědomují, že tak vlastně znehodnotili význam Ježíšových slov. Kristus přece MLUVIL O GENERACI, která „rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane“, nikoliv o některých „z nich“!

Generace pamatující rok 1914 se neprokázala být generací, která „rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane“. (Matouš 24:34) Nestala se jí ani následující generace narozená kolem roku 1926, a – biblicky vzato (viz. Žalm 90:10) – nebude jí ani generace roku 1949, generace dnes stará 65 let. Je jisté, že Společnost naukově tápe. Jakou generaci měl tedy Ježíš na mysli – o jaké generaci mluvil? Dříve než na tuto otázku odpovím, bude nutné prozkoumat, jak slova „tato generace“ uplatnil nejprve sám Jehova, a později Kristus. Jedině takové poznání – a žádné jiné – může být tím správným vodítkem k objasnění celého problému. Zároveň tak plně pochopíš, do jak zoufalé situace se Společnost dostala.

Podle původního učení, tzv. „pomazaní, kteří jsou ještě naživu“, ve skutečnosti již neměli žít. F. W. Franz – tehdejší prezident Společnosti Strážná věž – v roce 1970 o členech malého stáda řekl:

„Ne, už nikdo nebude přidán! Tato potřeba skončila už v letech 1931–1935! Už nikdo nebude k této skupině přidán.“ (Strážná věž 1999 1. února Náš poklad v hliněných nádobách, rámeček na str. 19 „Už nikdo nebude přidán!“)

Kdyby v roce 1935 bylo posledním tzv. pomazaným 20 let, potom by jim dnes bylo již 99.

Slova „tato generace“ poprvé Bible zmiňuje v případě Izraelitů, které Jehova vyvedl z Egyptského otroctví. (5. Mojžíšova 9:29) Osvobozená generace – v textu „tato generace“ – však ztratila Boží přízeň:

Proto, právě jak říká svatý duch: „Jestliže dnes budete naslouchat jeho vlastnímu hlasu,⁸ nezatvrzujte své srdce jako tehdy, když byl způsoben rozhořčený hněv, jako v den, kdy byla učiněna zkouška v pustině,⁹ kdy mě vaši praotcové pokoušeli zkouškou, přestože viděli mé skutky po čtyřicet let.¹⁰ Proto se mi znechutila TATO GENERACE a řekl jsem: „Stále ve svém srdci bloudí, a sami nepoznali mé cesty.“¹¹ Proto jsem přísahal ve svém hněvu: „Jistě nevstoupí do mého odpočinku.““ (Hebrejcům 3:7-11)

Co se stalo s generací, která se Bohu „znechutila“? Skutečně se právě na ní vyplnila slova: „Jistě nevstoupí do mého odpočinku“? Všimni si, co říká Písmo o soupisu Izraelitů, chystajících se přejít Jordán:

To byli ti sepsaní Mojžíšem a knězem Eleazarem, když sepisovali izraelské syny na moabských pouštních pláních při Jordánu u Jericha.⁶⁴ Ale mezi nimi se neprokázal být žádný muž z těch sepsaných Mojžíšem a knězem Áronem, když sepisovali izraelské syny v pustině Sinaj.⁶⁵ Jehova totiž o nich řekl: „Zcela jistě zemřou v pustině.“ Nezůstal z nich tedy žádný muž kromě Kaleba, syna Jefunneho, a Jozua, syna Nunova. (4. Mojžíšova 26:63-65; srovnej: 14:23, 31-34; Žalm 95:10,11)

Jak Bůh předpověděl, tak se také stalo. Generace vyšlá z Egypta – „od dvacetiletých výše“ – do zaslíbené země nevstoupila. (4. Mojžíšova 32:11) Všimni si důrazu, který Jehova použil:

Proto se mi znechutila tato generace ... Proto jsem přísahal ve svém hněvu: „Jistě nevstoupí do mého odpočinku.“ (Hebrejcům 3:10a,11) Takto volená slova jistě nepřipouštěla žádné pochyby, o jakou generaci se mělo jednat. Podobně ani Kristus nenechává nikoho na pochybách:

Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane. (Matouš 24:34)

Ještě dříve, než Ježíš mluvil o generaci, která „rozhodně nepomine“, odsoudil generaci – v textu „tuto generaci“ – na kterou měla přijít „všechna spravedlivá krev vylitá na zemi“:

Hadi, potomstvo zmijí, jak uprchnete před soudem gehenny?³⁴ Proto hle, vysílám k vám proroky a moudré muže a ty, kteří veřejně poučují. Některé z nich zabijete a přibijete na kůl a některé z nich budete mrskat ve svých synagógách a pronásledovat z města do města,³⁵ aby na vás přišla všechna spravedlivá krev vylitá na zemi, od krve spravedlivého Abela po krev Zecharjáše, syna Barachiášova, jehož jste zavraždili mezi svatyní a oltářem.³⁶ Vpravdě vám říkám: To všechno přijde na TUTO GENERACI. (Matouš 23:33-36; srovnej: Lukáš 11:47-51)

K odsouzené generaci patřily i „jeruzalémské dcery“, které měly plakat „nad sebou a nad svými dětmi“, ačkoliv v textu Ježíš generaci nezmiňuje:

Následovalo ho však velké množství lidu a žen, které se bily v zármutku a oplakávaly ho. ²⁸ *Ježíš se otočil k ženám a řekl: „Jeruzalémské dcery, přestaňte nade mnou plakat. Naopak plačte nad sebou a nad svými dětmi,* ²⁹ *protože pohled'te, přicházejí dny, ve kterých lidé řeknou: „Šťastné jsou neplodné ženy a lůna, která nerodila, a prsy, které nekojily!“* (Lukáš 23:27-29)

„Zachraňte se z této pokřivené generace“ – to jsou slova apoštola Petra, kterými vybízel o letnicích shromážděný lid k pokání:

A mnoha jinými slovy důkladně vydával svědectví a stále je vybízel a říkal: „Zachraňte se z TĚTO pokřivené GENERACE.“ (Skutky apoštolů 2:40)

A nyní se zamysli: Skutečně přišla „všechna spravedlivá krev vylitá na zemi“ na generaci Židů, které Ježíš odsoudil? Zažily ženy – „jeruzalémské dcery“ – pláč „nad sebou a nad svými dětmi“, jak jim Ježíš předpověděl? Bylo skutečně nutné se z oné „pokřivené generace“ zachránit, jak vybízel Petr?

Když se Židé roku 66 n.l. vzbouřili proti Římu, Ježíšova slova se začala plnit. V některých městech Římské říše bylo židovské obyvatelstvo zmasakrováno. V roce 70 n.l. byla vypleněna Judea, a Jeruzalém i s chrámem srovnán se zemí. Odhaduje se, že zemřela asi sedmina všech židovských obyvatel říše. Závěr je nasnadě:

Když sám Jehova nebo Ježíš mluví o generaci, která má něco zažít, potom to právě ta generace také zažije! A celá. Ne až o téměř půl století později generace jiná, ani ne „alespoň někteří“, jak vyučuje Společnost:

Tato generace se skládá ze dvou skupin pomazaných křesťanů, jejichž životy se překrývají – v první skupině jsou pomazaní, kteří viděli, jak se v roce 1914 začalo splňovat Ježíšovo znamení, a ve druhé skupině jsou pomazaní, kteří byli po určitou dobu současníky členů první skupiny. Alespoň někteří z druhé skupiny se dožijí začátku velkého soužení. (Boží království panuje! str. 11,12 od. 18 Kdy Boží království přijde?)

Nyní odpovím na vznesenou otázku: Jakou generaci měl tehdy Ježíš na mysli – o jaké generaci mluvil, když řekl:

„Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane.“? (Matouš 24:34)

Ježíšova předpověď konce se zcela jistě částečně týkala generace apoštolů. (Matouš 24.; Marek 13.; Lukáš 21.) Jejich generace – jak Kristus předpověděl – skutečně slyšela „zprávy o válkách“. V době předcházející zničení Jeruzaléma, totiž Římané napadali Parthskou říši, ke konci Neronovy vlády vypukla občanská válka, a povstaly některé z provincií. V té době se Židé neustále bouřili. Nastal předpověděný hlad (Skutky apoštolů 11:28), přišla zemětřesení, propuklo pronásledování křesťanů, a kázala se dobrá zpráva. Nakonec bylo zpuštěno Judsko i s Jeruzalémem a jeho chrámem. Apoštolové tak zcela jistě zažili část z Ježíšových předpovědí, týkajících se časů konce. Generací, která měla zažít příchod Krista, se však nestali.

Dnes biblisté mluví o částečném, nebo malém splnění Ježíšova složeného proroctví, které zažili první křesťané. K většímu splnění Ježíšových slov však dojde v období konce; proroctví se tak zcela naplní.

Generací, která „rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane“, se neprokázala být ani generace 1.světové války – generace pamatující rok 1914 – a není jí, jestliže uplatním pravidlo 70 let, ani generace 2.světové války. Všimni si – smyslem Ježíšova ujištění: „...tato generace rozhodně nepomine...“, bylo jediné – ujistit konkrétní generaci křesťanů, která

zažije „počátek tísnivých bolestivých křečí“, že zažije také jeho slavný příchod, a vlastní záchranu. K tomu jistě nedošlo za života generace pamatující rok 1914, ani za života generace 2.světové války. Co to znamená? A nyní dej pozor! Ani 1., ani 2.světová válka k onomu počátku „tísnivých bolestivých křečí“ nemohou patřit!

Generace, která zažije příchod Krista, však MUSÍ zažít celosvětovou válku – je totiž součástí znamení konce, a patří k počátku „tísnivých bolestivých křečí“:

Povstane totiž národ proti národu a království proti království a bude nedostatek potravy a zemětřesení na jednom místě za druhým. ⁸ To všechno je počátek tísnivých bolestivých křečí. (Matouš 24:7,8; srovnej: Marek 13:7,8; Lukáš 21:9,10)

Co z toho plyne? Generací, o které Ježíš mluvil, bude generace příští světové války! Bible skutečně popisuje celosvětovou válku, ke které dosud nemohlo dojít. Její popis je natolik specifický, že neodpovídá ani 1., ani 2.světové válce; a neodpovídá ani bitvě armagedonské.

Nebylo účelem této práce podrobně vykládat časy konce. Avšak s přihlédnutím k zaznamenaným proroctvím Bible, mohu směle prohlásit: Generací, o které Ježíš mluvil, a která zažije jeho příchod, bude generace 3.světové války. (Podrobně to dokládám v práci Apokalypsa – výklad časů konce.)

Když Ježíš vyjmenoval všechna znamení svého „příchodu a skonání věku“ (Ekumenický překlad), řekl:

„Vpravdě vám říkám, že tato generace rozhodně nepomine, dokud se to všechno nestane.“ (Matouš 24:34) Z kontextu jasně vyplývá, že měl na mysli generaci, která zažije „počátek tísnivých bolestivých křečí“. A k počátku „tísnivých bolestivých křečí“ patří celosvětová válka na prvním místě:

Povstane totiž národ proti národu a království proti království a bude nedostatek potravy a zemětřesení na jednom místě za druhým. ⁸ To všechno je počátek tísnivých bolestivých křečí. (Matouš 24:7,8)

Svémi slovy: „...tato generace rozhodně nepomine...“, ujišťuje Ježíš ty věrné, kteří budou patřit ke generaci, která zažije „počátek tísnivých bolestivých křečí“, že zažijí i jeho slavný příchod, a dočkají se tak své záchrany. Tento závěr potvrzují jiná Ježíšova slova:

Ale kdo vytrvá až do konce, ten bude zachráněn. (Matouš 24:13; podobně Marek 13:13) Splnila se tato slova za života generace 1.světové války? Nesplnila. Nesplnila se ani za života generace 2.světové války. Jak Ježíšovým slovům rozumět? Nestačí vytrvat jen během počátku „tísnivých bolestivých křečí“ – během období 3.světové války – je nutné vytrvat „až do konce“, protože teprve potom přijde záchrana. (Matouš 24:31) Věrní křesťané – patřící ke generaci 1.světové války, jako i ti z generace 2.světové války – zajisté ve víře vytrvávali, konce „závěru systému věcí“ – „konce světa“ (Petrů) – se však nedožili. (Matouš 24:3) Znamená to jediné – generací, o které Kristus řekl, že „rozhodně nepomine“, nebyli. Konečně už plně chápeš, kam až se Společnost dostala, když uveřejnila:

Jak tedy máme rozumět Ježíšovým slovům o generaci? Tato generace se skládá ze dvou skupin pomazaných křesťanů, jejichž životy se překrývají – v první skupině jsou pomazaní, kteří viděli, jak se v roce 1914 začalo splňovat Ježíšovo znamení, a ve druhé skupině jsou pomazaní, kteří byli po určitou dobu současníky členů první skupiny. Alespoň někteří z druhé skupiny se dožijí začátku velkého soužení. Tyto dvě skupiny tvoří jednu generaci, protože jejich životy jakožto pomazaných křesťanů se po určitou dobu překrývají. (Boží království panuje! str. 11,12 od. 18 Kdy Boží království přijde?)

Nenapsal jsem snad, že se Společnost naukově dostala do slepé uličky? Skutečnost je však daleko horší – Společnost se dostala do naukové pasti! Z takové slepé uličky lze ještě vycouvat. Znamenalo by to, konečně se učení, spojeného s rokem 1914, zcela zříct. To však je pro Společnost zhola nemožné. Musela by totiž odvolat další dogma – rok 1919, kdy si měl

údajně, od roku 1914 neviditelně přítomný Kristus, vybrat právě její muže za své zástupce, a pověřit je, aby sytili Boží lid. Znamenalo by to přiznat, že postavení, které Společnost a její muži v organizaci svědků Jehovových zaujímají, je nelegitimní. A tady je důvod oněch neuvěřitelných naukových kejklů s Ježíšovými slovy „tato generace“, kdy je, dávno již vymřelá generace roku 1914, nastavována o další dvě generace. Je až neuvěřitelné, jakým nesmyslům jsou svědkové Jehovovi vyučováni. Společnost tak dokazuje, že je pro ni existenčně nemožné, se učením o roku 1914 zbavit, a že je skutečně rokem 1914 „držená v šachu“, jak napsal Raymond Franz. (Hledání křesťanské svobody; kap. 16 str. 477)

Blud lze obhájit zase jen bludem, nikdy ne pravdou; a lpět na nesmyslu, vyžaduje vyučovat další nesmysly. Pravda by Společnost mohla přijít velmi draho – riskovala by důvěru svých čtenářů; a těmi jsou na prvním místě samotní svědkové Jehovovi. A tam, kde nejsou čtenáři, nejsou ani zisky. To Společnost jistě dobře ví.

Jak jsem doložil, Kristus se králem v roce 1914 stát nemohl. Všimni si, jak se muži Společnosti Strážná věž přesto chlubí postavením, které jim Kristus údajně v roce 1919 světil; postavením, které si ve skutečnosti přisvojili sami:

...*Ježíš v roce 1919 pověřil své věrné pomazané bratry odpovědnějšími úkoly, řekl: „Byl jsi věrný nad málem. Ustanovím tě nad mnohým. Vstup do radosti svého pána.“ (Matouš 25:21, 23) Radost, jakou Pán měl, když byl dosazen na trůn Božího Království, si ani nedokážeme představit. (Žalm 45:1, 2, 6, 7) Třída věrného otroka se s ním na jeho radosti podílí tak, že Krále zastupuje a zvětšuje jeho majetek na zemi. (2.Korintánům 5:20) (Strážná věž 2004 1.březen str. 17 od. 17 ‚Věrný otrok‘ si úspěšně počíná ve zkoušce)*

V roce 1919 splnil Ježíš svůj slib a uznal malou skupinu pravých pomazaných křesťanů jako svého „věrného a rozvážného otroka“. (Matouš 24:45-47) (Zjevení – jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo! kap. 12 str. 62-63 od. 18 „Dál se drž toho, co máš“)

Tento pád z duchovních nebes se stal zjevným v roce 1919, kdy nebylo ustanoveno nad zájmy Království duchovenstvo křesťanstva, ale malý ostatek pomazaných křesťanů. (Matouš 24:45-47) (Zjevení – jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo! kap. 21 str. 137 od. 32 Jehova stíhá ranami křesťanstvo)

Ale jak se blížil ‚čas konce‘, pravý Boží Izrael se znovu objevil a v roce 1919 byl ustanoven nade vším Ježíšovým majetkem. (Matouš 13:24-30, 36-43; 24:45-47; Daniel 12:4) (Strážná věž 1997 15. květen str. 15 od. 1 Teokratická správa v křesťanské době)

Jak je z Bible patrné, když sám Jehova nebo Ježíš mluví o generaci, která má něco zažít, potom to právě ta generace také zažije. A celá. Ne jen její část, nebo dokonce jen „někteří“. Smyslem Ježíšova ujištění: „...tato generace rozhodně nepomine...“, bylo jediné – ujistit poslední křesťanskou generaci, která zažije „počátek tísnivých bolestivých křečí“, že zažije také jeho slavný příchod, a vlastní záchranu. V případě generace 1.světové války – generace pamatující rok 1914 – se tak nestalo, a nestalo se tak ani v případě generace 2.světové války. Nad to, ani jedna z obou světových válek tak nemohla patřit k počátku „tísnivých bolestivých křečí“.

„Nepatří vám ... poznání o časech...“ aneb: Russellem kopírovaný Miller

Historie. Někteří lidé tuto vědu rádi nemají a nepovažují ji za užitečnou, historici se ale hájí tím, že znalost historie nás může ušetřit opakování stejných chyb. (Vlastimil Fürst)

Vypočítávání data konce tohoto světa a svého druhého příchodu sám Kristus zakázal slovy: „*Nepatří vám, abyste získali poznání o časech nebo obdobích, která Otec vložil do své vlastní pravomoci...*“ (Skutky apoštolů 1:7) Ježíš nás také ujistil, že...

O tom dni a hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, ale pouze Otec. (Matouš 24:36) A přesto se objevovali troufalí muži, kteří ten den vypočítávali. Mezi ně patřili i William Miller (1782-1849), a později Charles Taze Russell (1852-1916). Oba ve svém pošetilém výpočtu vycházeli z knihy Daniel, a ani netušili, že jejich úsilí je už předem odsouzeno k nezdaru. Proč?

V 1. století byla kniha Daniel mezi Židy dávno uznána za Bohem inspirované slovo. Uznával ji i Ježíš, a dokonce se na ni i odvolával. (Matouš 24:15) Jestliže však sám řekl:

O tom dni a hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, ale pouze Otec (Matouš 24:36), potom tím upozornil na závažný fakt – ten den vypočítat nelze! Ani na základě knihy Daniel. Kdyby vypočítat šel, sám Ježíš by tak učinil, a datum toho dne by znal. Danielova prorocství přece dobře znal, a znal by tak i ono datum, protože Boží slovo zná lépe než jakýkoliv člověk; vždyť sám také je Slovem Božím. (Jan 1:1) Miller a později i Russell však k tomuto faktu zůstali slepí, a Ježíšem vydaný zákaz:

„*Nepatří vám, abyste získali poznání o časech nebo obdobích, která Otec vložil do své vlastní pravomoci ...*“ (Skutky apoštolů 1:7), ignorovali. Nad to Millerův neúspěch měl být Russellovi varováním. Jak se ukázalo, marným.

Ve skutečnosti *ten den* lze spolehlivě vypočítat až v samotném čase konce, na základě Bohem předpověděné zlomové události, která je zatím stále před námi. (Daniel 12:11,12) Viz Apokalypsa – výklad časů konce.

Kdo se neseznámil s učením Williama Millera a hnutím, které vyvolal, nemůže pochopit Russellovy závěry. Je to jen náhoda, že zakladatel Strážné věže jednal velmi podobně jako jeho předchůdce Miller? A je to zase jen náhoda, že z debaklu, který Russell udělal se svojí předpovědí Kristova druhého příchodu na rok 1914, vybruslil naprosto stejným způsobem jako před ním Miller a jeho druzi v roce 1844? Poznat učení Millera, znamená pochopit, jak Strážná věž přišla k nauce o roku 1914, kdy byl údajně Kristus dosazen na nebeský trůn; roku, který se stal východiskem k jinému datu – 1919 – kdy si prý měl, neviditelně přítomný Kristus, vybrat právě muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce.

William Miller

Za zakladatele adventistického hnutí je považován William Miller (1782-1849), americký farmář, rodák z Nové Anglie. Na základě vlastního studia Bible došel Miller k závěru, že se Kristus viditelně vrátí na tuto zemi. Zjistil, že datum jeho příchodu se dá dokonce i vypočítat. Učinil tak na základě knihy Daniel, a stanovil jej na 22. říjen 1844. (Ke stejnému závěru však došel již v roce 1787 J. Wood. Millerovi bylo tehdy 5 let.)

Podle Millera měl Kristův návrat nastat 2300 let po vydání ediktu o návratu Židů z babylonského zajetí. Výpočet vycházel z verše Daniela 8:14:

Řekl mi tedy: „Do dvou tisíc tří set večerů [a] jiter; a svaté místo jistě bude uvedeno do svého správného stavu.“ (Daniel 8:14)

Miller předpokládal, že 2300 večerů a jiter ve skutečnosti znamená 2300 let, a očištění svatyně pak zase představuje očištění země ohněm.

Millerovu předpověď – jak se uvádí – přijalo na milión lidí, kteří očekávali, že je Kristus vezme sebou do nebe. To je úctyhodné číslo, když si uvědomíme, že USA tehdy měly 17 miliónů obyvatel. Počet samotných milleritů se odhaduje až na sto tisíc.

„Během krátké doby zalily celou zem vlny náhlého probuzení a mnohá tisícová shromáždění plnila obrovské stany a schůzovní síně, aby slyšela tu burčující zprávu o Kristově návratu“. (G. E. Vandeman)

Adventní hnutí se však neomezilo jen na USA, ale proniklo také do Jižní Ameriky, Německa a jiných zemí. V očekávaném roce 1844 vycházelo v USA již 25 adventistických časopisů a kázalo se dům od domu. Miller doufal, že jeho poselství církve spojí, a ne, že bude rozdělovat. V té době se však někteří jeho následovníci – millerité – ostře obraceli proti tradičním církvím, které označovali za nevěstku ze Zjevení a Veliký Babylón. Zazněla i výzva:

„Vyjděte z něho, můj lide...“ (Zjevení 18:4)

Konečně přišel 22. říjen 1844, kdy se měl Kristus ve své slávě vrátit na zem, aby své věrné vzal s sebou do nebe. Namísto toho však přišlo velké zklamání. Tak toto období adventisté až dodnes nazývají. Očekávaný konec světa nenastal. Hnutí se začalo rozkládat do mnoha skupin, a tak vznikla i Církev adventistů sedmého dne. Nyní zpozorni:

Rok 1844 však volal po výkladu. Bylo nutné nekonajíc se Kristův příchod nějak vysvětlit zklamaným zástupům. Stalo se tak, když farmář Hiram Edson měl, při průchodu obilným polem, vidění Krista, vstupujícího do nebeské svatyně svatých, a vysvětlení bylo nasnadě. Rok 1844 nebyl rokem Kristova návratu na Zem, nýbrž datem jeho vstupu do svatyně svatých v nebi. (Aleš Franc: Adventismus – historická perspektiva a současnost, str. 7; 2002) Jinými slovy: protože se millerity očekávaná událost na zemi evidentně neuskutečnila, lišácky ji přesunuli do nebe; tam si to jít ověřit nemohl nikdo. Miller a jeho nejbližší spolupracovníci si tak zachovali zdání mužů, které Bůh přeci jen používá. Následující větu si dobře zapamatuj: **Zmýlili se totiž sice v události, nikoli však v čase.** Tak svou falešnou předpověď později omlouvali. Pozorně si všimni, jak samotný výpočet obhajovala adventistka Ellen Gould Whiteová:

Zmýlil se člověk; ze strany Boha nedošlo k žádnému selhání. Všechna Boží zaslíbení se splnila, ale člověk se mylně domníval, že svatyně je země, která má být na konci prorockého údobí očištěna. Zklamalo nikoli Boží zaslíbení, nýbrž zklamaly lidské předpoklady. (Ellen Gould Whiteová: Rané spisy, Svatyně; online kniha www.ellenwhiteova.cz)

Charles Taze Russell

Russell jednal podobně – bez nadsázky – jak přes kopírák. Rok příchodu Krista stanovil na základě knihy Daniel (tak jako Miller). Doufal, že jeho poselství církve spojí, a ne, že bude rozdělovat (tak jako Miller). Spolu s těmi, které ovlivnil, očekával, že si je Kristus vezme sebou do nebe (tak jako Miller). Nestalo se tak. A tak nesplněnou událost – která se měla splnit na zemi – přesunul do nebe (tak jako Miller). Neměl dostatek odvahy a zodpovědnosti vůči Bohu a svým spoluvěřícím prostě přiznat: „Mýlil jsem se.“ On, který dlouhá léta vystupoval jako přední zastávce pravdy, najednou pravdu zastíral. Ve snaze zachovat si tvář, neváhal dokonce uchýlit se k nepodloženým tvrzením. Klame tak už bezmála 100 let.

Byla to jen náhoda, že zakladatel Strážné věže jednal velmi podobně jako jeho předchůdce Miller? Vůbec ne. Již od samého počátku byl Russell pod přímým vlivem milleritů. Jména George Storrs, George W. Stetson a Nelson H. Barbour čtenáři literatury Společnosti Strážná věž již znají; všichni tři patřili k vlivným milleritům, a Russell z jejich prací čerpal. (Hasatelé; kap. 5, str. 45-48 Ohlašování Pánova návratu 1870-1914; Vliv jiných)

Každého falešného proroka usvědčuje jeho nesplněná předpověď; to Russell musel vědět. (5.Mojžíšova 18:20-22; Jeremjáš 28:9) Protože si nechal ponaučení z Millerova debaklu, sám byl odsouzen k neúspěchu. Jedno ponaučení si však od Millera přece vzal; jak z navýsost trapné šlamastyky vybruslit alespoň se zdáním cti. A tak tedy – jako Miller – událost očekávanou na zemi, přesunul do nebe. A dodnes platné dogma, že Kristus byl roku 1914 v nebi korunován jako král, bylo na světě! Naproti tomu však prorok Daniel, a po něm také apoštol Jan ve svém Zjevení poukazují na období vlády Antikrista, období posledních 3 ½ roku tohoto systému věcí (lidských vlád), kdy Ježíš svou korunu dostane a začne jednat.

Nejen že výpočet data svého příchodu sám Kristus výslovně zakazuje (Skutky apoštolů 1:7), a opakovaně zdůrazňuje, že:

O tom dni a hodině neví nikdo, ani nebesští andělé, ani Syn, ale pouze Otec (Matouš 24:36), za výchozí rok k výpočtu roku 1914 Russell vyloženě chybně vybral ničím nedoložený rok 607 př.n.l., kdy měl být údajně Babylóniány zničen Jeruzalém. Ve skutečnosti opravdově neznáme ani rok Kristova narození, nadto samotní historikové vyvrácení Jeruzaléma kladou do roku 586 př.n.l.; stejně tak i Židé. (Federace židovských obcí. www.fzo.cz Historie)

Ještě než začal počítat, ztotožnil Russell „svrchované panství Boží“ – „neomezenou svrchovanost Jehovy, nebeského Krále“ – se stromem, který ve svém snu viděl Nabukadnecar. Byla to další kardinální chyba celého výpočtu! Až dodnes ji Společnost Strážná věž papouškuj:

Tento strom sahající do nebe tedy znázorňuje ... svrchované panství Boží, především pokud jde o naši zem. (Můžeš žít navždy v pozemském ráji; kap. 16, str. 139, od. 14 Boží vláda přichází k moci)

(Strom) ... symbolizuje neomezenou svrchovanost Jehovy, „nebeského Krále“, a to zejména s ohledem na zemi. (Danielovo proroctví; kap. 6, str. 94, od. 24 Odkrývá se tajemství velkého stromu) Tento – původně Russellův – výklad nemůže být správný; posuď sám:

Strom nebo nejvyšší hora?

STROM v biblické symbolice představuje vždy člověka, často panovníka, tedy vládu lidského krále a jeho autoritu; ovšem – jak ukazuje samotný Nabukadnecarův sen – autoritu propůjčenou Bohem. (Soudci 9:8-20; Žalm 1:3; 37:35; Izajáš 6:12,13; Jeremjáš 11:19; Ezekiel 17:1-18; 31:1-14; Matouš 7:15-20)

Naproti tomu „neomezenou svrchovanost Jehovy, „nebeského Krále“, a to zejména s ohledem na zemi“, vždy představovala MAJESTÁTNÍ HORA, nikdy ne strom! V případě Izraelitů vysvobozených z egyptského zajetí to byla nejprve hora Sinaj (2.Mojžíšova 19:17-25), později hora Sión v Jeruzalémě. (Žalm 9:11; 48:1; 74:2; 76:2; 132:13; 134:3) V budoucnu to bude „hora Jehovova domu“ (Izajáš 2:2; Micheáš 4:1), „velká hora“, která naplní „celou zemi“ (Daniel 2:35), ve skutečnosti znovu hora Sion v Jeruzalémě (Zecharjáš 8:3), avšak Jeruzalémě nebeském, který sám bude založen na velké a vysoké hoře. (Zjevení 14:1; 21:10; Žalm 2:6; Hebrejcům 12:22)

„Neomezenou svrchovanost Jehovy“ nikdy nepředstavoval strom, ale vždy majestátní hora; nejprve hora Sinaj, později Sion, v budoucnu – vzhledem k nebeskému Jeruzalému – nebeský Sion. Strom, který ve snu viděl Nabukadnecar, ve skutečnosti představoval – jak vyložil sám Daniel – samotného babylonského krále (Daniel 4:20-22), a nemůže symbolizovat „neomezenou svrchovanost Jehovy, „nebeského Krále“, už z toho důvodu ne, že „neomezenou svrchovanost Jehovy“ nemůže nikdo podetnout! Strom v Písmu symbolizuje člověka, často pyšné panovníky; a právě o nich vždy platilo: „Žádný strom neroste až do nebe“.

Russellův výpočet

¹⁷ Boží panství znázorněné „stromem“, bylo tedy podřato v roce 607 př. n. l. Na zemi již nebyla žádná vláda, která by zastupovala Boží panství. A tak v roce 607 př. n. l. začalo časové období, které Ježíš Kristus později označil jako „ustanovené časy národů“ neboli „časové pohanů“. (Lukáš 21:24; KB) Během těchto „ustanovených časů“ Bůh neměl žádnou vládu, která by na zemi zastupovala jeho panství...

¹⁹ Podle čtvrté kapitoly Danielovy má těchto „ustanovených časů“ být „sedm časů“. Daniel ukazuje, že bude „sedm časů“, během nichž nad zemí nebude v činnosti Boží panství znázorněné „stromem“. (Daniel 4:16, 23; 4:13, 20, KB) Jak dlouho bude trvat těchto „sedm časů“?

²⁰ Ze 12. kapitoly Zjevení, veršů 6 a 14, poznáváme, že „čas [tj. 1 čas] a časy [tj. 2 časy] a půl času“, tedy 3 1/2 času, odpovídá 1 260 dnům. Jeden „čas“ tedy odpovídá 360 dnům. „Sedm časů“ je tedy 7 krát 360 neboli 2 520 dnů. Počítáme-li podle biblického pravidla jeden den za jeden rok, trvá „sedm časů“ 2 520 let. — 4. Mojžíšova 14:34; Ezekiel 4:6.

²¹ Již jsme poznali, že „ustanovené časy národů“ začaly v roce 607 př. n. l. Počítáme-li tedy od té doby 2 520 let, docházíme k roku 1914 n. l. To je rok, kdy skončily tyto „ustanovené časy“. ... To znamená, že v roce 1914 začal Ježíš Kristus vládnout jako král Boží nebeské vlády. (Žít navždy v pozemském ráji kap. 16 str. 140-141 Boží vláda přichází k moci)

Svědectví Raymonda Franze

V knize Krize svědomí, vzpomíná bývalý člen vedoucího sboru Raymond Franz, jak se po svém přidělení do světového ústředí svědků Jehovových v Brooklynu, autorsky spolupodílel na vydání biblického slovníku Hlubší pochopení Písma. O roku 607 př.n.l. napsal:

Když mi bylo přiděleno heslo „Chronologie“, vyskytly se ... závažné otázky. Jedno z nejdůležitějších učení svědků Jehovových tvrdí, že rok 1914 je koncem „časů pohanů“ ... Odkaz v proroctví Daniele, ve čtvrté kapitole, o období „sedmi časů“, byl podkladem pro výpočty, které vedly k datu konce a za pomoci jiných textů se z těchto „sedmi časů“ udělalo období 2520 let, které začalo roku 607 před Kristem a skončilo 1914 po Kristu...

Dlouhý čas zabral pokus najít nějaký důkaz, něco, co by historicky podporovalo rok 607 před Kristem... Nenašli jsme naprosto nic, co by rok 607 před Kristem potvrdilo. Všichni historikové poukazovali na datum o dvacet let pozdější... Nakonec bylo zřejmé, že pokud je naše datum vskutku správné, museli se dávnověcí písaři spiknout... (Raymond Franz: Krize svědomí; str. 24, 25)

Rok 1914 je stěžejním datem, na němž spočívá hlavní část doktrinní a mocenské struktury svědků Jehovových... Odstranit toto datum, které má takový význam, by mohlo znamenat skutečný kolaps celé doktrinní a mocenské stavby, která je na něm založena. Natolik je rozhodující. (str. 129, 130)

Potom, v roce 1977, poslal ze Švédska jeden svědek Jehovův jménem Carl Olof Jonsson do brooklynského ústředí rozsáhlou a objemnou výzkumnou práci, kterou sepsal na téma biblická chronologie a chronologické spekulace. Jonsson byl starším a byl to více než dvacet let aktivní svědek Jehovův.

Protože jsem sám měl zkušenosti s významem chronologie, byl jsem velmi překvapen, jak hluboko do věci pronikl, a také tím, jak úplné a průkazné jeho dílo bylo. V podstatě usiloval o to, aby se vedoucí sbor zaměřil na slabiny chronologických výpočtů Společnosti, které vedou k roku 1914... (str. 130, 131)

Aby byla pravda umlčena, byl bratr Jonnson vyloučen, a to i za situace, kdy někteří členové vedoucího sboru, i sám president Společnosti Strážná věž, o roku 1914 pochybovali:

„*Jsou věci, které vím – vím, že je Bůh, že Kristus Ježíš je jeho Syn, že dal svůj život za nás jako výkupné, že existuje vzkříšení. V jiných věcech si tak jist nejsem. Rok 1914 – nevím...*“ (Nathan H. Knorr, str. 197)

„*V pořádku, jak chcete. Alespoň víte, že celou věc okolo roku 1914 dostali svědkové Jehovovi – jak to leží a běží – od adventistů.*“ (Lyman A. Swingle, str. 197) Tolik svědectví Raymonda Franze v knize Krize svědomí.

Kdysi o sobě Russell napsal:

„*Bylo by možné, že proroctví o časech, jimiž jsem tak dlouho opovrhoval proto, že je adventisté zneužívali, skutečně byla míněna tak, že ukazují, kdy bude Pán neviditelně přítomen, aby nastolil své Království?*“ (Hlasatelé; kap. 5; str. 46 Ohlašování Pánova návratu 1870-1914)

Netrvalo dlouho a byl to sám – tehdy třiaadvacetiletý – Russell, kdo „proroctví o časech“ zneužíval. Svým jednáním zavedl organizaci do bažin bludů, spekulací a pouhých přání; a to trvá už 100 let.

Ve svých třiaadvaceti letech mohl Russell Bibli znát tak akorát z rychlíku; a s jejím výkladem nemohl mít prakticky žádné zkušenosti.

Namísto toho, aby se organizace z Russellova vlivu dávno vymanila, Strážná věž svého zakladatele vykresluje jako vzor všech ctností. Úctou k falešným prorokům se však ještě nikdo pravdě nepřiblížil.

Co dalo vzniknout nauce o roku 1914, a později nauce o roku 1919?

- **Neposlušnost:**

Russell ignoroval Ježíšova slova:

„*Nepatří vám, abyste získali poznání o časech nebo obdobích, která Otec vložil do své vlastní pravomoci...*“ (Skutky apoštolů 1:7)

O tom dni a hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, ale pouze Otec. (Matouš 24:36) Nenapsal jsem, že „ve svých třiaadvaceti letech mohl Russell Bibli znát akorát tak z rychlíku“? Zatím co si troufal pustit se do složitých výpočtů, tato Ježíšova slova neznal.

- **Zbabělost:**

Když se očekávané události v roce 1914 nesplnily, Russell nenašel odvahu přiznat pravdu, a svých výpočtů se zcela vzdát.

- **Lež:**

Ve snaze neztratit svou tvář, neváhal Russell použít milleristickou vytáčku s nebeským splněním. Své nesplněné předpovědi – avízované na rok 1914, a očekávané na zemi – tak chytrácky přesunul do nebe.

„Jedovatý kořen“

Debakl, který Strážná věž v roce 1914 zaznamenala, nemohl být posledním. Svoji nepoctivostí totiž Russell zadělal na další. Druhý měl přijít v případě nesplněné předpovědi, týkající se generace pamatující rok 1914; ta – navzdory ohlašované předpovědi – konec

„světového systému věcí“ nezažila. Třetí debakl pro Strážnou věž a její nauku o roce 1914 přináší rok 2014; je totiž již zcela zřejmé, že Kristus se roku 1914 králem stát nemohl. Tím se definitivně hrouť i nauka o roku 1919, kdy si měl Kristus údajně vybrat muže Společnosti Strážná věž jako své zástupce, a ustanovit je „nad zájmy Království“.

Nemělo by být právě nyní – co se týká Tvé důvěry ve Společnost Strážná věž – konečně uplatněno pravidlo „třikrát a dost“? Proč by ses měl podřizovat mužům, kteří svou autoritu získali zcela nelegitimně na základě bludu; mužům, kteří ani po 100 letech nejsou schopni – nebo ochotni – svoje bludařství rozpoznat a přiznat? Obrat' se! Obrat' se od Strážné věže k Bibli, od otroka k Pánu! Proč bys měl hledat pravdu v literatuře Společnosti Strážná věž, když ji bezpečně najdeš v Bibli, Božím Slovu? Neslibuje snad sám žalmista?:

Šťastný je muž, (jehož) ... potěšení je v Jehovově zákoně, a v jeho zákoně si čte polohlasem dnem i nocí. ³ A jistě bude jako strom zasazený při vodních tocích, který dává své vlastní ovoce ve svém období a jehož listí neusychá, a všechno, co dělá, se podaří. (Žalm 1:1-3) A proč bys měl mít za učitele a vůdce – nad to prostředníky mezi Tebou a Bohem – muže z Brooklynu, když Tvým učitelem, vůdcem a prostředníkem má být Kristus?:

... jeden je váš učitel, zatímco vy všichni jste bratři. ...¹⁰ Ani se nenechte nazývat ‚vůdci‘, protože váš Vůdce je jeden, KRISTUS. (Matouš 23:8, 10)

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš... (1.Timoteovi 2:5)

Mám-li se znovu vrátit k podoběnství o hřivnách, potom v něm sám Ježíš ukazuje na úlohu každého právě korunovaného krále – nad svým královstvím si co nejdříve zjednat autoritu a moc. Kdyby se Kristus opravdu stal králem v roce 1914, potom by tak – nejen v případě nebe, ale i země – dávno učinil, a jednal by.

Proč musela Společnost Strážná věž se svojí naukou o roku 1914 zaznamenat ne jeden, ale dokonce tři neúspěchy? Protože ani po 100 letech z plínek sektářství nevyrostla.

Říká se, že „čas zahojí všechny rány“, ale také odkryje všechnu nepravdu; sám Kristus totiž říká:

Vždyť nic není utajeného, co nevyjde najevo, ani není nic pečlivě skrytého, co se nikdy nestane známým a nikdy nevyjde najevo. (Lukáš 8:17) Podobnou myšlenku vyjádřil i spravedlivý Job, když o Bohu řekl:

„... odkrývá hluboké věci ze tmy a vynáší na světlo hluboký stín...“ (Job 12:22)

Pro svědky, do kterých je neustále Strážnou věží pumpováno přesvědčení, že právě jen oni jsou těmi pravými křesťany – a nikdo víc – bude velmi nepříjemné zjistit, že byli podvedeni. Namísto Božího slova lehkovážně upřednostnili slovo lidí – literaturu Společnosti Strážná věž – a namísto Pána, otroka. (Marek 7:7,8; srovnej: Přísloví 30:21,22a) Zvláště trýznivé bude poznání, že pod vedením tohoto ‚věrného a rozvážného otroka‘ – jak si ti muži říkají – ve skutečnosti pod vedením falešných proroků s vinou krve, neváhali – v případě nauky o krvi – obětovat své blízké ne Bohu, ale démonům... (Viz moje práce Zákon nad zákony, aneb: „Litera zabíjí, ale Duch dává život“, také kniha kolektivu autorů Život je svatý – svědkové Jehovovi a otázka krve)

„Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeneána.“ (Matouš 15:13) Strážnou věž „nezasadil“ „nebeský Otec“, ale byl to Russell, kdo zrodil monstrum – ‚jedovatý kořen‘ – náhražku slova Božího, „taky slovo Boží“, které svými bludy – pravdami mírně překroucenými – tráví Boží lid. Nejsme však varováni?:

...pečlivě dávejte pozor, aby nikdo z vás nebyl připraven o Boží nezaslouženou laskavost; aby nevyrazil žádný jedovatý kořen a nezpůsobil těžkosti a aby to mnohé neposkvrnilo... (Hebrejcům 12:15)

Všichni organizační jmenovaní bratři se ocitají v nezáviděníhodné situaci, když jsou nuceni prosazovat zájmy – před Bohem – nelegitimní Společnosti. Jestliže Společnost Strážná věž – v čele s vedoucím sborem – získala svou autoritu nezákonně, potom ani rozhodnutí právních výborů, jimž dali vzniknout, nemohou být zákonná. Jedná se především o případy, kdy jsou sankcemi prosazována nebiblická dogmata, která Společnost vyučuje.

Rok 2014 by měl být pro všechny příznivce Společnosti Strážná věž důvodem k těm největším oslavám; a byl by vpravdě všem křesťanům, kdyby Kristus skutečně vládnul již 100 let. Namísto oslav však přichází jen velký trapas; to musí vědět i v Brooklynu. Ale ani oni – tak jako ti komunisti ve zmiňované komedii – nemohou ztratit svou tvář; a tak: „Ať žije nový most! Hurá!“

Petr Dohnal

Předjaří, léta Páně 2014, doplněno v září 2014

dohnal.pet@tiscali.cz

Literatura:

Iosephus Flavius: Válka Židovská I., str. 70,77

Jan Heller, dopis ze dne 31.8.2004 Praha

Jeruzalémská Bible str. 1744, poznámka „b“ pod čarou.

Bílá paní; komedie, ČSSR 1965. Režie: Podskalský. Hrají: Brodský, Kopecký, Hrušínský, Bohdalová, Bek a jiní.

William Miller, Wikipedie, otevřená encyklopedie

Aleš Franc: Adventismus – historická perspektiva a současnost, 2002; str. 7

Ellen Gould Whiteová: Rané spisy, Svatyně; online kniha www.ellenwhiteova.cz

Federace židovských obcí. www.fzo.cz ; Historie

Raymond Franz: Krize svědomí; str. 24, 25, 129-131, 197

Raymond Franz: Hledání křesťanské svobody 16. kap. str. 477

Kolektiv autorů: Život je svatý – svědkové Jehovovi a otázka krve; Otok, který se již odměnil; str. 220 Nakladatelství L. Marek Brno 2006

Petr Dohnal: Zákon nad zákony, aneb: „Litera zabíjí, ale Duch dává život“ 2013

Následují odkazy na literaturu Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc., International Bible Students Association, Brooklyn, New York, U.S.A.:

Strážná věž 1983 1.srpna; str. 25, od. 5 Sporná otázka o království v popředí!

Strážná věž 1984, 1.listopad, str. 18 Jednota království je dnes skutečností

Strážná věž 1993 1.května str. 11, od. 4 Kristova přítomnost osvětlena

Strážná věž 1997 15. květen str. 15, od. 1 Teokratická správa v křesťanské době

Strážná věž 1998 15.září; str. 16, od. 2 Čekejme v ‚dychtivém očekávání‘

Strážná věž 1999 1.února; Náš poklad v hliněných nádobách, rámeček na str. 19 „Už nikdo nebude přidán!“

Strážná věž 2004 1.březen; str. 16, od. 2 Čekejme v ‚dychtivém očekávání‘;

str. 17 od. 17 ‚Věrný otrok‘ si úspěšně počíná ve zkoušce

Největší člověk, který kdy žil; kap. 100 Podobenství o minách

Svědkové Jehovovi – Hlasatelé Božího království:

kap. 5; str. 45-48 Ohlašování Pánova návratu 1870–1914; Vliv jiných)

kap. 10, str. 138, 139 Růst v přesném poznání pravdy

kap. 28, str. 635 1914 – očekávání a skutečnost

Co Bible doopravdy říká?; kap. 8, str. 85 Kdy Boží království zasáhne?

Danielovo proctví; kap. 6, str. 94, od. 24 Odkrývá se tajemství velkého stromu

Žít navždy v pozemském ráji; kap. 16, str. 139, 140-141, od. 14 Boží vláda přichází k moci

Boží království panuje! kap. 1, str. 11,12, od. 18 „Ať přijde tvé království“

Zjevení - jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo! kap. 12 str. 62-63 od. 18 „Dál se drž toho, co máš“;
kap. 21 str. 137 od. 32 Jehova stíhá ranami křesťanstvo

Pokud není uvedeno jinak, jsou biblické verše (psány tučně kurzívou) převzaty z “Překlada nového světa“, české verze 1991, revidovaného anglického vydání z roku 1984.
